everY

成化十四年

รัชศกเฉิงฮว่า ปีที่สิบสี่

everY ทดลองอ่าน

7

เมิ่งซีสือ 梦溪石 เขียน
เซียงเซียง แปล
อาก่า 阿嘎 ภาพ

成化十四年
รัชศกเฉิงฮว่า
ปีที่สิบสี่
everY
ทดลองอ่าน
7
เมิ่งซีสือ 梦溪石-เขียน
เซียงเซียง แปล
อากา 阿嘎 ภาพ
www.facebook.com/everyyyy

รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ 7

เมิ่งซีสือ เขียน เซียงเซียง แปล

《成化十四年》

Volume 07

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

平心出版 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2296-2

ภาพปก Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

everY

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Green Read by SCG Packaging

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

และแล้วก็มาถึงเล่มสุดท้ายอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว เวลาแห่งความสุขผ่านไปเร็วจริงๆ ซึ่งก็คงเถียงไม่ได้ว่าถังฟั่นและสุยโจวได้ร่วมกันสร้างช่วงเวลาแห่งความสุขให้กับแฟนๆ เอเวอร์วายมาตลอดหลายเดือนนี้ค่ะ

เริ่มต้นเล่มแรกคือรัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ มีใครได้ลองนับบ้างมั้ยเอ่ยว่าแต่ละเล่มรัชศกเฉิงฮว่านับต่อจากปีที่สิบสี่มาถึงปีอะไรแล้ว จำนวนนั้นก็คือจำนวนความผูกพันของใต้เท้าถังกับองครักษ์ (ท่านป๋อ) สุยเค้าล่ะค่ะ โดยมีเราร่วมเป็นสักขีพยานรัก (หุๆ...)

ในเล่มสุดท้ายนี้อาจจะมีการสิ้นสุดของรัชศกเฉิงฮว่าก็เป็นได้ นี่จะเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกอะไรหรือเปล่านะ...แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ขอให้พวกเราเป็นกำลังใจให้สุดยอดคู่รักแห่งรัชศกคู่นี้เช่นที่แล้วมาด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* ถังฟั่น — มีชื่อรองว่า 'รุ่นชิง' หลังจากไขคดียากๆ มากมาย ก็ได้รับสมญาว่าเทพผู้ไขคดี นิสัยสมถะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถันก็แค่กับเรื่องอาหารการกินเท่านั้น

* สุยโจว — มีชื่อรองว่า 'ก่วงชวน' องครักษ์เสื้อแพรแห่งกองปราบฝ่ายเหนือ เงียบขรึมพูดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ พื้นฐานครอบครัวไม่ธรรมดา มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน

* วั่นกุ้ยเฟย — สตรีที่ดุร้าย กุมอำนาจสูงสุดในฝ่ายใน หากก็เป็นที่รักใคร่อย่างยิ่งขององค์จักรพรรดิ อายุอานามมากกว่าจักรพรรดิเป็นสิบกว่าปี วั่นกุ้ยเฟยไม่ชอบใจในตัวรัชทายาทองค์ปัจจุบัน หมายจะปลดเขาลงให้ได้

* วั่นทง — น้องชายของวั่นกุ้ยเฟย ผู้บัญชาการองครักษ์เสื้อแพร

* วั่นอัน — มีชื่อรองว่า 'หยวนเวิง' ราชเลขาธิการแห่งสภาขุนนาง จัดเป็นหัวเรือใหญ่แห่งกลุ่มอำนาจวั่น

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 43

ดาวศุกร์หรือก็คือไท่ไป๋จินซิง และเมื่อดาวศุกร์โคจรแทรกอาทิตย์ เรียกอีกอย่างว่าไท่ไป๋แทรกอาทิตย์ หมายถึงศึกสงคราม ภัยบ้านเมือง เจ้าแผ่นดินตกต่ำ หรือถึงขั้นเกิดกบฏแย่งชิงบัลลังก์

'ตำรามหาทักษา' ยุคราชวงศ์ถังบอกว่าดาวหางเข้าดาวเหนือ ราชวังร้าง

ดาวเหนือเป็นตัวแทนของกษัตริย์ เมื่อดาวหางปรากฏ นับแต่โบราณมา ล้วนเป็นลางหายนะ ราชวังร้างหมายถึงจักรพรรดิจากไป ราชวังไร้ซึ่งจักรพรรดินั่งประจำการ ดังนั้นมีเพียงขณะที่จักรพรรดิลี้ภัยฉุกละหุกจึงเกิดภาวะ 'ราชวังร้าง'

การโคจรของดวงดาวสองลักษณะนี้ล้วนมิใช่นิมิตหมายอันดี กลับพานปรากฏให้เห็นในเวลาไล่เลี่ยไม่กี่วัน นี่ชวนให้ผู้คนอดครุ่นคิดไปต่างๆ นานามิได้

นับแต่โบราณกาล โอรสสวรรค์งมงายในโหราศาสตร์ บรรดาขุนนางมักหยิบยืมปรากฏการณ์บนท้องฟ้ามาแสดงแนวคิด ตัวอย่างเช่นใช้การปรากฏขึ้นของดาวหางมาทัดทานจักรพรรดิให้มุมานะในราชกิจเพื่อบ้านเมืองและราษฎร ถึงขนาดยังมีจักรพรรดิออกราชโองการไถ่บาป โดยหวังว่าจะได้รับการอภัยโทษจากสวรรค์เบื้องบน

ครั้งนี้ก็ไม่ยกเว้น ทันทีที่เกิดการโคจรของดวงดาวทั้งสองลักษณะ ทั่วราชสำนักพลันฮือฮาขึ้นมา ไม่รอให้สำนักโหรหลวงสรุปคำพยากรณ์ออกมา

ฝ่ายขุนนางทัดทานก็ทยอยถวายฎีกาแสดงความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อปรากฏการณ์ไท่ไป๋แทรกอาทิตย์และดาวหางเข้าดาวเหนือ ความเห็นโดยมากเป็นไปในแนวข่มขวัญจักรพรรดิ ให้พระองค์ไม่อาจออกจากวัง

แต่เพราะทุกคนรีบร้อนถวายฎีกาทัดทาน ก่อนหน้ามิได้มีการรวบรวมและสรุปความคิดเห็นให้เป็นหนึ่งเดียว ส่งผลให้ต่างคนต่างเขียนกันไปต่างๆ นานา โอรสสวรรค์พระสติไม่แจ่มใส ทอดพระเนตรได้สองฉบับก็ทรงหงุดหงิดแล้วจึงโยนไว้ทางหนึ่ง ไหนเลยยังมีแก่ใจเปิดฉบับอื่นๆ ที่เหลือ

เทียบกับสดับฟังความเห็นของเหล่าขุนนาง พระองค์ทรงยินดีรับฟังความคิดของใครบางคนมากกว่า

"ราชครูก่วงซ่าน หลายวันนี้จิตใจเราว้าวุ่นเหลือเกิน"

ขณะจักรพรรดิเฉิงฮว่าตรัสคำนี้พระองค์กำลังประทับนั่งเอนๆ อยู่บนพระเก้าอี้ หรี่พระเนตรมองดูจี้เสี่ยวในชุดราชครู ราศีแห่งผู้ทรงศีลที่เยือกเย็นสูงส่ง ส่งให้เกิดความอิจฉาและเลื่อมใสในพระทัยยิ่งนัก

หากมีใครนำภาพเหมือนของจักรพรรดิเมื่อหลายปีก่อนมาดูจะพบว่าพระองค์ผ่ายผอมลงเป็นอันมาก พระวรกายก็แลดูเหี่ยวเฉา

ทว่ายิ่งพระวรกายไม่แข็งแรง พระองค์กลับยิ่งงมงายในวิชาเทพเซียนอันจับต้องมิได้เหล่านั้น

นี่ดูเหมือนจะเป็นโรคประจำตัวของเจ้าแผ่นดินทุกองค์ ไม่ว่าจะปรีชาสามารถหรือไม่ก็ตาม

จี้เสี่ยวทูลถาม "พระทัยว้าวุ่นล้วนเพราะมีมารครอบงำจิตใจ ฝ่าบาทคือผู้ทรงศักดิ์สูงสุด มารปีศาจไหนเลยบังอาจเข้าใกล้โดยง่าย แล้วพระทัยจะว้าวุ่นได้อย่างไร"

จักรพรรดิถอนพระทัยยืดยาว

ในสายตาของคนทั่วไปพระชนมพรรษาของพระองค์ก็ไม่นับว่ามาก ปีหน้าเพิ่งถึงวัยสี่สิบ การดำรงตำแหน่งจักรพรรดิของพระองค์ก็มิได้ลำบากตรากตรำ นับแต่ขึ้นครองราชย์งานบ้านงานเมืองล้วนราบรื่น ปัญหาด้านทายาทซึ่งเป็นที่วิตกในช่วงแรกบัดนี้ก็คลี่คลายแล้ว แต่ละพื้นที่แม้ประสบภัยธรรมชาติ

อยู่บ้าง แต่เหล่าขุนนางของพระองค์ล้วนจัดการได้อย่างเรียบร้อย แม้กระทั่งชาวต๋าต๋ายังถูกไล่ต้อนจนไม่กล้ามาระรานอีก และไม่เคยปรากฏเหตุการณ์ชนต่างเผ่าล่วงล้ำชายแดนเฉกเช่นสมัยเสด็จอาหรือพระบิดาของพระองค์

แต่พระองค์ยังคงกลัดกลุ้มสุมอุรา บวกกับพระวรกายทรุดโทรมลงทุกวัน ความรู้สึกหม่นหมองจึงทวีความรุนแรง

เวลานี้พระองค์นับว่ากระจ่างแจ้งแล้ว เหตุใดจักรพรรดิฉินสื่อและจักรพรรดิฮั่นอู่ที่เปี่ยมด้วยอัจฉริยภาพจึงหลงใหลคลั่งไคล้ในศาสตร์วิชาอมตะ เพราะแม้ว่าจักรพรรดิจะสามารถครอบครองแผ่นดิน ปรารถนาสิ่งใดได้สิ่งนั้น พานมีแต่อายุขัยที่พระองค์มิอาจกำหนดได้ ขณะที่ทุกสิ่งล้วนอยู่ในกำมือ มีเพียงสิ่งหนึ่งซึ่งไขว่คว้าไม่ได้ ความอึดอัดขัดใจก็ยิ่งทบทวี

โดยเฉพาะปรากฏการณ์ดวงดาวในระยะนี้

ครุ่นคิดถึงตรงนี้ พระพักตร์พลันปรากฏเค้ารอยว้าวุ่นตามพระอารมณ์ในใจ "ราชครูคงได้ยินมาบ้างแล้วว่าปรากฏการณ์ดวงดาวในระยะนี้วิปริต จิตมารของเราก็เกิดจากสาเหตุนี้นั่นเอง"

จี้เสี่ยวทูล "ฝ่าบาททรงหมายถึงไท่ไป๋แทรกอาทิตย์ ดาวหางเข้าดาวเหนือ"

"...มิผิด"

ลำพังสดับฟังสองคำนี้พระองค์ก็รู้สึกพระทัยเต้นตูมตาม มิเพียงไม่อยากเอ่ยถึง กระทั่งฟังก็ยังไม่ยินดี

จี้เสี่ยวพนมมือ "ฟ้าสำแดงเดช บอกนิมิตดีร้าย เรื่องนี้ไม่ปกติอย่างมาก จำต้องพิจารณาถี่ถ้วน หัวหน้าสำนักโหรหลวงสำรวจปรากฏการณ์ดวงดาว ขุนนางราชสำนักกอปรด้วยภูมิความรู้ ทุกคนสมควรมีความเห็นถึงจะถูก"

จักรพรรดิทรงโบกพระหัตถ์ไปมา ออกจะหงุดหงิดอยู่บ้าง "เราฟังความเห็นของพวกเขาจนระอาแล้ว! มากคนมากความ เราไม่รู้จะเชื่อใครดี บางคนบอกไท่ไป๋แทรกอาทิตย์เป็นเพราะปีนี้จะมีศึกสงคราม ยังมีที่บอกว่าเป็นเพราะเราจะออกจากวังจึงเกิดดาวหางเข้าดาวเหนือ เป็นคำเตือนจากสวรรค์ ช่างน่าขันสิ้นดี! เคยได้ยินเมื่อไรว่าสวรรค์พิโรธเพราะจักรพรรดิออกจากวัง กล่าวเช่นนี้จักรพรรดิ

มิต้องอยู่แต่ในวังชั่วชีวิตหรือ" ตรัสจบพระองค์ก็จ้องหน้าจี้เสี่ยวเขม็ง "ดังนั้นเราถึงอยากฟังความเห็นของราชครู หรือนี่เป็นสวรรค์ตักเตือนเราจริงๆ?"

จี้เสี่ยวทูลตอบอย่างใจเย็น "อาตมากลับมีความเห็นที่แตกต่างออกไป ในเมื่อปรากฏการณ์ดวงดาวสองลักษณะเกิดขึ้นต่อเนื่องกันย่อมมิอาจแยกพิจารณา จำต้องรวมเป็นหนึ่งมาทำนายทายทัก"

"โอ้?" จักรพรรดิพระเนตรเป็นประกาย พระองค์กลับมิเคยได้ยินคำอธิบายเช่นนี้มาก่อน "เรายินดีฟังโดยละเอียด"

"ไม่ทราบฝ่าบาททรงเคยได้ยินคำว่าดาวอาคันตุกะหรือไม่"

"ดาวอาคันตุกะก็คือดาวที่มิใช่ดาวธรรมดา เมื่อใดปรากฏเหนือท้องฟ้าต้องมีปาฏิหาริย์"

จี้เสี่ยวผงกศีรษะ "มิผิด ตามหลักแล้วไท่ไป๋มิใช่ดาวอาคันตุกะ แต่เมื่อเทียบกับอาทิตย์ ไท่ไป๋ก็กลายเป็นดาวอาคันตุกะ ดังนั้นไท่ไป๋แทรกอาทิตย์จึงมีนัยว่าผู้เยือนบดบังรัศมีผู้เหย้า และดาวหางเข้าดาวเหนือก็มีนัยเดียวกัน ขุนนางราชวงศ์โจวกล่าวว่าไม่เกินเจ็ดปี ประมุขแคว้นซ่ง ฉี และจิ้นล้วนสิ้นชีพในเหตุจลาจล"

การที่จี้เสี่ยวได้รับความไว้วางพระทัยจากจักรพรรดิและได้รับแต่งตั้งเป็นราชครูย่อมมิใช่อาศัยเพียงวิชาอาคมที่ลี้ลับซับซ้อน ขณะเดียวกันก็สามารถกล่าวได้ว่าเขาแตกฉานตำราโบราณอีกด้วย

ดังคาด จักรพรรดิซึ่งรอบรู้กว้างขวางเช่นกันพอสดับก็พลันกระจ่าง "นี่คือคำพูดใน 'บันทึกจั่วจ้วน' "

จี้เสี่ยวผงกศีรษะ "มิผิด ดังนั้นจะไท่ไป๋แทรกอาทิตย์ก็ดี ดาวหางเข้าดาวเหนือก็ดี สองเรื่องนี้อันที่จริงก็คือเรื่องเดียวกัน"

"เช่นนั้นหมายถึงอะไรกันแน่" จักรพรรดิทรงซักไซ้ด้วยความร้อนพระทัย

จี้เสี่ยวมองตอบด้วยสายตาแน่วนิ่ง "ความลับฟ้ามิอาจแพร่งพราย อาตมาเพียงทูลได้เท่านี้ ฝ่าบาททรงเป็นพหูสูต ภูมิความรู้ลึกซึ้ง คิดว่าสามารถแจ่มแจ้งได้แน่นอน นับแต่โบราณปฐมเหตุแห่งความวุ่นวายของราชวงศ์ล้วนเกิดขึ้นจากอาคันตุกะข่มรัศมีเจ้าบ้าน ในเมื่อสวรรค์ตักเตือน ฝ่าบาท

ก็เพียงสดับฟังและตั้งมั่นอยู่ในความระมัดระวังเถิดพ่ะย่ะค่ะ"

เขายิ่งอมพะนำ จักรพรรดิกลับยิ่งรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่ง ประหนึ่งเป็นเรื่องจริง

คล้อยหลังจี้เสี่ยว จักรพรรดิรับสั่งให้ล่าถอยทั้งซ้ายขวา ทรงหมกมุ่นครุ่นคะนึงอยู่ในตำหนักใหญ่ตามลำพัง

ผู้เยือนบดบังรัศมีผู้เหย้า อาคันตุกะข่มรัศมีเจ้าบ้าน ผู้เหย้าหมายถึงใครแน่นอนก็คือจักรพรรดินั่นเอง

เช่นนั้น 'อาคันตุกะ' เล่า?

หรือมีคนใคร่แข็งข้อก่อกบฏ

นี่ไม่น่าเป็นไปได้ นับแต่จักรพรรดิหงอู่สถาปนาราชวงศ์ ได้รับบทเรียนเรื่องหัวเมืองแข็งข้อต่อราชสำนักในยุคถังและเรื่องเน้นบุ๋นไม่เน้นบู๊ของยุคซ่ง เงื่อนไขที่ทำให้ขุนนางพลเรือนลุกฮือและขุนนางทหารก่อกบฏล้วนขจัดสิ้นไม่มีเหลือ หนำซ้ำเวลานี้ก็มิใช่กลียุค หากมีคนใคร่ก่อการกบฏ ผลสุดท้ายคนผู้นั้นคงมีแต่ถูกประชาทัณฑ์

หนึ่งเดียวที่เป็นภัยคุกคามก็คือเจ้าครองหัวเมือง แต่หลังจากโอรสสวรรค์หย่งเล่อเป็นต้นมา ภัยคุกคามนี้ล้วนถูกขจัดสิ้น ต่อให้พวกเจ้าครองหัวเมืองใคร่ลุกฮือก่อการ อย่างมากก็เป็นได้แค่เภทภัยในพื้นที่ ไม่อาจคุกคามถึงส่วนกลาง

หากข้างต้นทั้งหมดล้วนไม่ใช่ เช่นนั้นจะเป็นอะไร

จักรพรรดิทรงก้มพระพักตร์ พื้นศิลาที่มันปลาบสะท้อนภาพเงาร่างรำไร

พระองค์ทรงสูดหายใจลึกๆ ความตื่นเต้นสงสัยค่อยๆ ผุดขึ้นกลางพระทัย

หรือว่า...

"หรือคราวนี้เขาตัดสินใจแน่วแน่แล้ว?" จักรพรรดิไม่ทรงทราบว่าในอีกสถานที่หนึ่งมีคนเอ่ยถามคำนี้ขึ้นมา

คนที่ถูกถามหัวเราะหึๆ สองที ใบหน้าอ้วนฉุเผยรอยยิ้มขึ้น ถูอุ้งมือเล็กน้อยเมื่อกล่าว "ดูท่าทางครั้งนี้แม้แต่สวรรค์ยังเกื้อหนุนพวกเรา"

วั่นทงกล่าวคำนี้จบ เห็นอีกสองคนต่างมิได้แสดงท่าทีลิงโลดเช่นเขา เสียงหัวเราะจึงค่อยลง "อย่างไร หรือทั้งสองท่านไม่คิดว่านี่คือเรื่องอันประเสริฐเรื่องหนึ่ง"

วั่นอันกล่าว "ข้าว่าลำพังวาจาของราชครูก่วงซ่าน เกรงว่าฝ่าบาทยังคงยากตัดสินพระทัย อย่างไรเสียรัชทายาทก็ปราศจากความผิดมหันต์..."

"ไหนเลยปราศจากความผิดมหันต์!" วั่นทงหาได้คำนึงถึงฐานะราชเลขาธิการของอีกฝ่ายไม่ อ้าปากโพล่งทะลุกลางปล้อง "เขาก่อให้เกิดดาวหาง ไยมิใช่ผิดมหันต์! เห็นได้ว่าแม้แต่สวรรค์เบื้องบนยังรู้สึกว่าการที่จูโย่วเชิงเป็นรัชทายาทคือความผิดพลาดใหญ่หลวงประการหนึ่ง ข้าพานอยากดูว่าครานี้พวกนั้นยังมีข้ออ้างอันใดปกป้องรัชทายาทอีก"

วั่นอันยิ้มเจื่อน "น้องชาย นั่นเป็นเพียงคำอธิบายเรื่องการโคจรของดวงดาว ส่วนจะทำนายทายทักเช่นไร มิได้ขึ้นอยู่กับผู้คนแล้ว"

วั่นทงไม่สบอารมณ์ "หยวนเวิง เรื่องราวถึงขั้นนี้จะถอยแล้วหรือ อย่าลืมว่าท่านโยงใยกับกลุ่มอำนาจวั่นมานาน เมื่อใดรัชทายาทขึ้นบัลลังก์ คนแรกที่จะถูกชำระล้างก็คือท่านราชเลขาธิการคนนี้!"

เขากวาดมองวั่นอันและเผิงหวา กล่าวเสียงเหี้ยมเกรียม "ข้าขอกล่าวไว้ตรงนี้ ข้าและพี่สาวล้วนเป็นปรปักษ์กับรัชทายาท รัชทายาทนิสัยสุขุมจอมปลอม ทั้งที่พี่สาวข้ากับเขามีแค้นที่มิอาจร่วมโลก เขากลับยังสามารถเคารพนอบน้อมต่อพี่สาวข้า บุคคลเยี่ยงนี้หากทำให้เขามีอำนาจ พวกเราย่อมไม่มีวันสงบสุขเป็นแน่ อย่างไรก็ตามล้วนมิอาจให้เขานั่งบนเก้าอี้ตัวนั้นเด็ดขาด"

เผิงหวาเห็นบรรยากาศค่อนข้างตึงเครียดจึงไกล่เกลี่ย "น้องวั่น หยวนเวิงมิได้หมายความเช่นนั้น เขาเพียงวิตกว่าฝ่าบาทจะทรงรวนเร วาจาของราชครูก่วงซ่านอย่างมากเพียงทำให้ฝ่าบาทคลางแคลงต่อรัชทายาท แต่ไม่แน่ว่าจะสามารถผลักดันให้ฝ่าบาททรงปลดรัชทายาทได้ ถึงเวลานั้นคนอื่นๆ ทูลทัดทาน คะเนว่าฝ่าบาทก็คงจะเปลี่ยนพระทัยอีก"

วั่นทงแค่นเสียงฮึ "หยวนเวิงเป็นราชเลขาธิการมานาน หรือแม้แต่ปาก

ของพวกขุนนางทัดทานยังควบคุมไม่ได้? ข้าจำได้ว่าหลายปีก่อนคนพวกนี้ล้วนไม่กล้าเป็นศัตรูกับพวกเรา ไฉนสองปีนี้จึงขวัญกล้าขึ้นมาแล้ว"

วั่นอันโดนเขาจี้จุดอ่อน รู้สึกเสียหน้าอยู่บ้าง กล่าวเสียงเจ็บแค้น "ไยมิใช่เพราะจิ้งจอกเฒ่าเจ้าหลิวเหมียนฮวานั่นจะเป็นปฏิปักษ์กับข้าให้ได้ สุดท้ายกลับกลายเป็นพวกถังฟั่นได้ประโยชน์ เจ้าไม่จำเป็นต้องกระตุ้นข้า ข้ามีหรือไม่อยากให้ซิงอ๋องสืบทอดบัลลังก์ เพียงติดที่อำนาจของราชเลขาธิการคนนี้ยังห่างชั้นจากมหาเสนาบดียุคถังและซ่ง ทว่าเวลานี้หากฝ่าบาททรงมีท่าทีจะปลดรัชทายาทให้เห็นเพียงนิด สภาขุนนางย่อมจะแตกสามัคคี ถึงเวลานั้นมีสภาขุนนางนำขบวน พวกขุนนางทัดทานกลุ่มนั้นยิ่งไร้ความกริ่งเกรงต่างพากันลุกฮือขึ้นมา นั่นจึงเป็นเรื่องยุ่งยากแท้จริง!"

เผิงหวาก็ทอดถอนใจ "ใช่แล้ว น้องวั่น หยวนเวิงเองก็ไม่มีวิธีการ นับแต่สถาปนาต้าหมิงล้วนเน้นแต่งตั้งโอรสองค์โตที่เกิดจากพระอัครมเหสี ทุกวันนี้รัชทายาทเป็นทายาทอันดับหนึ่ง ดำรงตำแหน่งโดยชอบธรรม ตราบใดที่คนเหล่านั้นจับจุดนี้ไว้ไม่ปล่อยก็สามารถยืนอยู่บนความไม่ปราชัย"

วั่นทงไม่เห็นด้วย "จัดการขุนนางทัดทานเหล่านั้นจะยากเย็นอันใด เตะออกนอกเมืองสักคนสองคน ที่เหลือก็ไม่กล้าเปิดปากแล้ว อย่าพูดราวกับพวกเขาแกร่งกล้าเหลือเกิน หลายปีก่อนตอนจี้เสี่ยวถูกฝ่าบาทรับเข้าวัง มิใช่มีคนหลายคนเต้นแร้งเต้นกาฟ้องร้องเขา สุดท้ายเป็นอย่างไร ฝ่าบาทส่งพวกนั้นเข้าคุก คนอื่นๆ ก็พูดไม่ออกแล้ว เชอะ ที่แท้ก็แค่พวกรักตัวกลัวตาย ชักใบตามลม!"

เผิงหวากล่าว "หากไม่มีใครนำขบวน พวกเขาก็เป็นแค่แมลงวันไร้หัวฝูงหนึ่ง แต่เมื่อใดที่มีผู้นำก็จะเป็นเช่นหยวนเวิงบอก คนเหล่านี้จะแย่งกันขึ้นหน้าทันใด นั่นต่างหากคือความยุ่งยากขนานแท้ แม้สิ่งที่คนเหล่านั้นพูดเป็นวาจาเหลวไหล แต่ฝ่าบาทก็มิอาจละเลยความคิดเห็นของพวกเขา"

วั่นทงกล่าวเสียงอำมหิต "เช่นนั้นก็ลากตัวหัวหน้าขบวนลงมา" เขามองวั่นอัน "เวลานี้ในสภาขุนนาง ผู้ใดเป็นปฏิปักษ์กับพวกเรา ตาแก่หลิวเหมียนฮวานั่น?"

วั่นอันส่ายหน้า "หลิวจี๋แม้ขัดคอข้าตลอด แต่คนผู้นี้จัดสำรับตามใจผู้กิน ไม่เคยขัดพระทัยฝ่าบาท ดังนั้นตราบใดที่ฝ่าบาทไม่มีวี่แววปลดรัชทายาท เขาจะไม่คัดค้านอย่างโจ่งแจ้งเป็นแน่"

วั่นทงเริ่มหงุดหงิด "เช่นนั้นยังมีใครอีก หยวนเวิงมิสู้ชี้แจ้งแถลงชัด"

วั่นอันแม้ประจบสอพลอเพื่อนับญาติกับวั่นกุ้ยเฟยและบ้านสกุลวั่น แต่ใจส่วนลึกของเขากลับดูแคลนคนเยี่ยงวั่นทงที่ไต่เต้าขึ้นมาด้วยการเกาะชายกระโปรงสตรี มิหนำซ้ำทุกวันนี้เขาเป็นถึงราชเลขาธิการ วั่นทงกลับพึ่งพาฐานะของพี่สาว กระทั่งพูดจากับตนยังไม่มีสัมมาคารวะ วั่นอันเก็บความไม่พอใจมานานแล้ว เพียงแต่ไม่เคยปริปากออกมาเท่านั้น

ยังคงเป็นเผิงหวามีสายตาแหลมคม มองออกถึงความไม่สบอารมณ์ที่ซ่อนเร้นของวั่นอัน จึงแย้มยิ้มพลางกล่าว "ข้ากับอิ่นจื๋อย่อมเป็นพวกเดียวกัน นอกนั้นคนในสภาขุนนางที่พูดจาคนละภาษากับพวกเราก็มีหลิวจี๋ หลิวเจี้ยน สวีผู่ และถังฟั่น สวีผู่เป็นวิญญูชนคนดีที่พูดจาระมัดระวัง ถึงเวลานั้นต่อให้เขาเอ่ยปากคัดค้านก็คงแย้งได้ไม่กี่คำ ไม่จำเป็นต้องเก็บเขามาใส่ใจ มีก็แต่หลิวเจี้ยนกับถังฟั่นสองคนนี้ที่ควรวิตกอยู่บ้าง หลิวเจี้ยนอารมณ์ร้อน หุนหันพลันแล่น ส่วนถังฟั่นคารมคมคาย สามารถพูดเปลี่ยนดำเป็นขาวได้ สองคนนี้เอนเอียงไปทางรัชทายาท ถึงเวลานั้นย่อมต้องยกสารพัดเหตุผลมาโต้แย้ง ยังมีบัณฑิตร่วมรุ่นของถังฟั่นหลายคนนั้นก็เป็นขุนนางทัดทานจากสำนักราชบัณฑิต ลำพังแค่คนเหล่านี้รวมตัวกันขึ้นมาก็เป็นขุมกำลังที่ไม่เล็กแล้ว"

ในความทรงจำของวั่นทง ถังฟั่นกลับยังหยุดอยู่ที่ผู้ตรวจการเล็กๆ ที่ถูกบีบให้ออกจากตำแหน่งพระอาจารย์ตำหนักบูรพา และต่อมายังถูกส่งไปปฏิบัติภารกิจนอกพื้นที่

เขามิใช่ไม่ทราบว่าถังฟั่นเข้าสภาขุนนาง แต่เวลานี้อีกฝ่ายยืนอยู่ท้ายแถวในสภาขุนนาง ตามหลักแล้วไม่เป็นภัยคุกคามแต่ประการใด มิคาด เมื่อทุกคนวิเคราะห์ขุมกำลังต่อต้านการปลดรัชทายาท เจ้าถังรุ่นชิงคนนี้ถึงกับครองพื้นที่เล็กๆ ในขุมกำลังนี้กับเขาด้วย

เผิงหวาเห็นสีหน้าเขาก็ปรุโปร่งถึงความคิด จึงเอ่ยเตือน "น้องวั่น

ท่านอย่าลืมว่าจุดจบของซั่งหมิงในตอนนั้นเป็นถังฟั่นกำนัลให้ จึงได้ถูกส่งไปกวาดพื้นถึงหนานจิง บทเรียนวางอยู่ตรงหน้า จะปรามาสถังรุ่นชิงผู้นี้มิได้เป็นอันขาด"

"เช่นนั้นความหมายของท่านทั้งสองคือ?" วั่นทงถาม

เผิงหวาตอบ "เพื่อป้องกันราตรียาวนานภาพฝันมากมี เรื่องนี้จำต้องรวบรัดเผด็จศึก มิอาจยืดเยื้อซ้ำซาก ดีที่สุดคือฝ่าบาทตัดสินพระทัยตามลำพังโดยไม่ให้สภาขุนนางสอดมือ แล้วออกราชโองการปลดรัชทายาทลงมา ถึงเวลานั้นไม้กลายเป็นเรือ ใครก็พูดอันใดมิได้"

วั่นอันส่ายศีรษะ "เป็นไปไม่ได้ ฝ่าบาทมิใช่คนประเภทนั้น ตลอดชีวิตของพระองค์ไม่เคยกระทำเรื่องตัดสินพระทัยตามลำพังสำเร็จสักครั้ง"

หากกล่าวว่าบนโลกนี้มีผู้ใดเข้าใจจักรพรรดิที่สุด วั่นอันย่อมเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

เขากระจ่างอย่างมาก หากจักรพรรดิเป็นคนเด็ดขาดปานนั้น พระองค์ย่อมไม่มีทางชื่นชอบวั่นกุ้ยเฟย และไม่มีวันนิ่งดูดายปล่อยให้รัชทายาทเต้ากงถูกวั่นกุ้ยเฟยวางยาพิษจนตาย ก็เพราะจักรพรรดิอุปนิสัยนุ่มนวล ถึงได้โลเลไม่กล้าตัดสินใจ และถึงได้ชมชอบสตรีแบบวั่นกุ้ยเฟย

วั่นอันวิเคราะห์ "ดูจากอุปนิสัยของฝ่าบาท หากพระองค์จะปลดรัชทายาทย่อมต้องเรียกข้าไปหารือ จากนั้นค่อยให้ข้าไปส่งข่าวต่อเหล่าขุนนางเพื่อเลียบเคียงถามความคิดเห็น สุดท้ายค่อยตัดสินพระทัย"

วั่นทงหงุดหงิด "นั่นไม่ต้องทำอันใดกันแล้ว! ถึงเวลาเถียงกันไปมาหนึ่งปีครึ่งปี ระหว่างนั้นเกิดฝ่าบาทมีอันเป็นไป รัชทายาทมิใช่ขึ้นบัลลังก์โดยสะดวกหรือ พวกเรามีเวลาไม่มากแล้ว เรื่องนี้ต้องรีบจัดการโดยด่วน"

เผิงหวายิ้มกล่าว "อย่าใจร้อน ข้ายังมีอีกวิธีหนึ่ง"

วั่นทงซักไซ้ "วิธีใด รีบบอกมา"

เผิงหวากล่าว "ในเมื่อฝ่าบาทมิอาจตัดสินพระทัย เช่นนั้นก็ให้พวกเราเป็นฝ่ายตัดสินใจแทน"

เขาบอกเล่าแผนการของตนเองออกไป

วั่นทงฟังจบก็ผุดสีหน้าตื่นเต้นยินดี ตบต้นขาดังฉาด "ความคิดนี้ไม่เลว! พวกเราต้องบีบรัชทายาทขึ้นหน้าผา จับย่างบนกองไฟ ให้เขาหมดหนทางถอย เป็นฝ่ายกระโจนออกมาเอง ถึงเวลานั้นสภาขุนนางค่อยรุกซ้ำ ดูว่าฝ่าบาทยังมีอันใดให้รวนเรอีก และพวกขุนนางทัดทานก็พูดไม่ออกแล้ว"

วั่นอันยังคงไม่แน่ใจ "แต่คนอื่นๆ ในสภาขุนนาง..."

วั่นทงชักฉุน "พวกนั้นแต่ละคนมีความลับซุกซ่อน ล้วนมิใช่น้ำหนึ่งใจเดียว มีอันใดน่ากลัว! ถึงเวลานั้นข้าย่อมจะหนุนเนื่องพวกท่านอีกแรง หยวนเวิงอย่าได้สองจิตสองใจอีกเลย"

วั่นอันมองดูสีหน้ากระหยิ่มของวั่นทง แล้วมองท่าทางมั่นใจเต็มเปี่ยมของเผิงหวา ตระหนักว่าสองคนนี้ตกลงใจแน่วแน่ จึงได้แต่กัดฟันกล่าว "ก็ได้!"

ยามนี้วั่นทงค่อยหัวเราะฮาๆ ตบไหล่อีกฝ่าย "ต้องอย่างนี้สิ! เรื่องนี้มีเพียงประสบผล ไม่มีทางล้มเหลว ขอเพียงซิงอ๋องกลายเป็นรัชทายาท พวกเราสำเร็จงานใหญ่ หยวนเวิงก็รอรับความมั่งคั่งได้เลย"

หลังการสนทนาระหว่างจักรพรรดิกับจี้เสี่ยวผ่านพ้นไม่นาน หรือก็คือรัชศกเฉิงฮว่าปีที่ยี่สิบสอง เดือนสิบสอง วันที่ยี่สิบสาม เจ้าอวี้จือรองหัวหน้าสำนักโหรหลวงถวายฎีกากราบทูลเรื่องการโคจรของดวงดาว ความว่าดาวหางเข้าดาวเหนือก็คือนิมิตแห่งอาคันตุกะข่มรัศมีเจ้าบ้าน เกรงว่าคงเป็นตำหนักบูรพา

นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนผูกโยงรัชทายาทเข้ากับเรื่องไท่ไป๋แทรกอาทิตย์และดาวหางเข้าดาวเหนืออย่างโจ่งแจ้ง

ถ้อยแถลงของเจ้าอวี้จือประดุจสัญญาณชนิดหนึ่ง ยังไม่ทันรอจักรพรรดิทรงมีท่าทีและไม่รอให้เหล่าขุนนางตั้งหลัก สำนักโหรหลวงได้ถวายรายงานอีกครั้ง ความว่าท้องฟ้าปรากฏดาวหางเฝ้าอาทิตย์

อันว่าดาวหางเฝ้าอาทิตย์ หมายถึงแผ่นดินจะวุ่นวาย เกิดศึกสงคราม ขุนนางรวมตัว โอรสสวรรค์อาสัญ

ขุนนางรวมตัว โอรสสวรรค์อาสัญ...นั่นมิใช่ทำนายว่าจักรพรรดิจะสวรรคต

แล้วรัชทายาทสืบราชบัลลังก์?

ประสบกับข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงระดับนี้ ผู้ใดสามารถทานทนได้

ต่อให้คนรอบข้างไม่พูด รัชทายาทก็นั่งไม่ติดแล้ว

เขารีบถวายฎีกาขออภัยโทษ บอกว่าตนเองคุณธรรมและบารมีต่ำต้อย ยินดีถอนตัวจากตำแหน่ง เพื่อให้พระบิดามีพระวรกายแข็งแรง ต้าหมิงสงบสุข

อย่าว่าแต่รัชทายาท บรรดาขุนนางล้วนทยอยกันถวายฎีกาแก้ต่าง ฟ้าดินเป็นพยาน บอกว่าตนเองหามีจิตคิดคดไม่

ก็เหมือนกับมีคนถูกฟ้องใส่ความ ย่อมต้องถวายฎีกาแก้ต่างให้ตนเอง จากนั้นถือโอกาสหลบข้อครหาอยู่กับบ้าน ใช่ว่าคนผู้นี้มีความผิดจริง แต่เป็นเพียงท่าทีที่จำเป็นชนิดหนึ่ง แสดงออกถึงจุดยืนของตนเอง เลี่ยงมิให้เป็นจุดอ่อนในมือผู้อื่น

หลังฎีกาขออภัยโทษของรัชทายาทถูกส่งขึ้นไป ตามหลักจักรพรรดิสมควรมีหนังสือปลอบประโลมลงมา เป็นเชิงว่าคำพยากรณ์ดวงดาวไม่น่าเชื่อถือ ความผูกพันระหว่างเราบิดาและบุตรไม่มีวันคลอนแคลนเป็นต้น

แต่ที่ชวนให้ผู้คนกระวนกระวายก็คือครั้งนี้จักรพรรดิกลับมิได้แสดงออกใดๆ ทั้งสิ้น

เช่นนั้นรัชทายาทจึงถวายฎีกาขออภัยโทษอีกรอบ แต่ก็ยังคงเงียบหาย เหมือนศิลาจมทะเลใหญ่

ครานี้มีแต่คนโง่ที่มองไม่ออกถึงท่าทีของจักรพรรดิ

ชัดเจนว่าจักรพรรดิไม่พอพระทัยรัชทายาท ใคร่จะผลักเรือตามน้ำ

ทุกคนล้วนประหวั่นพรั่นพรึงใจ

เวลานี้ห่างจากปรากฏการณ์ดาวหางเฝ้าอาทิตย์เพียงสองสามวันเท่านั้น

สถานการณ์รุดหน้ารวดเร็ว ส่งผลให้ทุกผู้คนตั้งหลักไม่ทัน

ถังฟั่นก็ไม่ยกเว้นเช่นกัน

เขาปัญญาเฉียบแหลมก็จริง ทั้งรอบคอบถี่ถ้วนกว่าคนทั่วไปหลายส่วน แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะสามารถกระทำในสิ่งที่ผู้อื่นกระทำไม่ได้

การโคจรของดวงดาวสะท้อนบนตัวรัชทายาท รัชทายาทขออภัยโทษ

นี่คือคุณธรรมที่พึงมี

จักรพรรดิไม่ทรงมีท่าทีต่อเรื่องนี้ นี่เป็นเสรีภาพของจักรพรรดิเช่นกัน

พระองค์มิได้รับสั่งจะปลดรัชทายาท ใครก็กล่าวอันใดมิได้

ดังนั้นเมื่อเว่ยเม่ารับคำสั่งวังจื๋อมาหาถังฟั่นเพื่อให้ช่วยคิดหาทางออก เขาจึงได้แต่ยิ้มขื่น

"วังกงกงของพวกเจ้าเห็นข้าเป็นพระโพธิสัตว์ในวัดที่อธิษฐานแล้วต้องเป็นจริงหรืออย่างไร ข้ายังจะมีวิธีอันใดได้"

เว่ยเม่าพลอยยิ้มขื่นไปด้วย "ท่านคิดสักวิธีหนึ่งเถอะ วังกงกงบอกว่าสถานการณ์คับขัน องค์รัชทายาทมิอาจไม่ถวายฎีกาขออภัยโทษ อย่างไรต้องมีใครสักคนออกหน้าหาทางลงให้ฝ่าบาท สลายความตึงเครียดครานี้ ท่านเป็นขุนนางของสภาขุนนาง เรื่องนี้สมควรเป็นหน้าที่ของท่าน"

ถ้อยคำเดิมของวังจื๋อต้องไม่นุ่มนวลปานนี้แน่ แต่ถังฟั่นชินชาแล้ว พอฟังจึงส่ายศีรษะ "หากฝ่าบาทจะทรงปลดรัชทายาท ไม่ต้องให้เจ้าพูด ข้าก็ต้องถวายฎีกายับยั้งอยู่แล้ว แต่ที่แย่ก็คือเวลานี้ฝ่าบาทไม่มีรับสั่งใดๆ ทั้งสิ้น เกิดข้าเสนอหน้าไปกราบทูล มิใช่กลายเป็นสะกิดโทสะพระองค์หรอกหรือ"

เว่ยเม่าไม่เข้าใจเรื่องซับซ้อนเหล่านี้ เขาเพียงรับผิดชอบมาถ่ายทอดวาจา พอฟังก็พลอยตื่นตระหนกไปด้วย "เช่นนั้นควรทำอย่างไรดี"

ถังฟั่นกล่าว "ไม่ต้องสงสัย สำนักโหรหลวงกล่าววาจาทำนองนี้ย่อมมีคนบงการเบื้องหลังแน่ ไม่เช่นนั้นเหตุใดจึงชี้มาที่รัชทายาทโดยตรง รัชทายาทอยู่ที่แจ้ง ฝ่ายตรงข้ามอยู่ที่ลับ นี่เป็นสถานการณ์เสียเปรียบที่ไร้หนทางพลิกผัน จึงถูกผู้อื่นลอบกัดบ่อยครั้ง วิธีแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในตอนนี้ทางที่ดีคือใดๆ ล้วนไม่ต้องพูด ใดๆ ล้วนไม่ต้องทำ นิ่งดูสถานการณ์ รอให้คลื่นลมผ่านพ้นค่อยว่ากัน เจ้ากลับไปบอกวังกงกงและไหวกงกง ให้พวกเขาอย่าได้ทูลขอความเมตตาแทนรัชทายาทต่อเบื้องพระพักตร์เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นความหวังดีจะกลายเป็นให้ร้าย"

"กลับไปบอกวังจื๋อด้วยว่าทุกวันนี้ถังฟั่นยุ่งมากพอแล้ว เรื่องที่เขาแก้ไขเองได้ อย่าเอามาวุ่นวายกับถังฟั่นอีก"

เว่ยเม่าไม่ต้องหันมองก็รู้ว่าใคร คนที่สามารถเข้าออกห้องหนังสือบ้านสกุลถังตามอำเภอใจได้ยังจะมีใครเล่า

แต่เขายังคงต้องหันกลับไปทำความเคารพ "คำนับท่านป๋อสุย"

สุยโจวพยักหน้าเล็กน้อย ชุดกิเลนอันเป็นเครื่องแบบองครักษ์เสื้อแพรยังสวมอยู่บนร่าง คนกลับเดินเข้าไปช่วยนวดขมับให้ถังฟั่นอย่างปลอดโปร่งผ่อนคลาย

ระยะนี้กรมอาญามีงานมาก แม้เผิงอี้ชุนจะเป็นเสนาบดีคนหนึ่ง แต่กลับมีนิสัยขลาดกลัวไม่กล้าตัดสินใจ หลายเรื่องต้องรอถังฟั่นอนุมัติ ในสภาขุนนางแต่ละคนล้วนมีงานกองโตต้องจัดการ บวกกับสภาขุนนางมักประชุมจนล่วงเลยเวลาบ่อยครั้ง นานวันเข้าทุกครั้งที่นั่งเป็นเวลายาวนาน อาการปวดหัวของถังฟั่นจึงกำเริบ

แรงนวดที่พอเหมาะพอเจาะทำให้ถังฟั่นผ่อนคลาย นัยน์ตาพริ้มปรือ

เว่ยเม่าใคร่จะกล่าวอันใด กลับถูกสุยโจวคุกคามด้วยสายตา ได้แต่ปิดปากถอยออกไปเงียบๆ

สุยโจวก็มิได้บอกถังฟั่น แต่รอจนรู้สึกว่าหนังศีรษะที่ตนนวดคลึงอยู่ไม่เขม็งตึงอีกแล้วค่อยหยุดความเคลื่อนไหว

"ดีขึ้นหรือไม่"

"ดีขึ้นแล้ว" ถังฟั่นลืมตา ยิ้มกล่าว "ทุกครั้งที่ปวดหัวแทบตาย พอท่านนวดให้สักหน่อยก็ไม่เป็นไรแล้ว ท่านต้องสอนวิธีนวดให้ข้า ไม่อย่างนั้นคราวหน้าอาการกำเริบขึ้นมาตอนท่านไม่อยู่ข้างตัวจะทำอย่างไร"

"ไม่มีทางเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น" สุยโจวเอ่ยเสียงชืดๆ คำเดียวก็ปฏิเสธการคาดการณ์ของเขาลงสิ้นเชิง ก่อนเปลี่ยนเรื่อง "วันนี้ตอนข้าเข้าวัง พระพันปีทรงถามถึงเรื่องการโคจรของดวงดาวเช่นกัน"

รัชทายาทถวายฎีกาขออภัยโทษ จักรพรรดิกลับไม่แสดงท่าที ทุกคนล้วนมิใช่คนโง่ พลันสำเหนียกได้ว่าเรื่องราวไม่ปกติแล้ว

อันว่าการโคจรของดวงดาวทั้งลี้ลับและซับซ้อน ผู้ใดสามารถยืนยันได้ว่าการปรากฏขึ้นของดาวหายนะไม่เกี่ยวข้องกับรัชทายาท

เช่นที่ถังฟั่นบอก ต่อให้ทุกคนอยากช่วยรัชทายาทแก้ต่าง แต่เวลานี้จักรพรรดิยังไม่ทรงแสดงออก ทุกคนจะพูดอันใดได้

ดังนั้นมีเพียงนิ่งเงียบ

ทว่าความเงียบงันชนิดนี้ถูกลิขิตให้มิอาจดำเนินอยู่เนิ่นนาน คลื่นใต้น้ำกำลังป่วนปั่น รอวันปะทุขึ้นมาในเวลาใดเวลาหนึ่ง

ถังฟั่นจึงถาม "พระพันปีทรงว่าอย่างไร"

อยู่กับเขา สุยโจวไม่จำเป็นต้องระวังวาจา "พระพันปีย่อมต้องเป็นห่วงรัชทายาท อย่างไรเสียพระนางก็เลี้ยงดูรัชทายาทมาตั้งแต่เล็ก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มาก เหมือนกับครั้งที่ฝ่าบาทปลดพระอัครมเหสี พระพันปีก็ยับยั้งไม่ได้"

ถังฟั่นถอนใจ "ข้ารู้สึกตงิดๆ ว่าเรื่องนี้มิใช่ธรรมดา หรือฝ่าบาทเพียงอาศัยวาจายุยงไม่กี่คำก็จะปลดรัชทายาทจริงๆ?"

สุยโจวหมดปัญญาตอบคำถามนี้

จริงอยู่ รัชทายาทมิได้กระทำความผิดอันใด แต่การดำรงอยู่ของเขากลับเกะกะลูกตาใครบางคน

กลุ่มอำนาจวั่นมุ่งหวังทำลายล้าง เรื่องนี้ต้องเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

"หวังว่าคลื่นลมระลอกนี้จะสามารถผ่านไปโดยเร็ว" ถังฟั่นสรุป

ทว่าขณะกล่าวคำนี้เขากลับมิได้คาดคิด คลื่นลมระลอกใหญ่กว่าเดิมกำลังมาเยือน

เดือนดาวบนนภายังไม่ลับลา พสุธามืดหม่นเป็นแผ่นผืน

เวลานี้ผู้คนโดยมากยังหลับใหลอยู่ในห้วงฝัน

ทว่าคนกลุ่มหนึ่งยามนี้กลับแต่งกายเรียบร้อย เดินไปตามถนนเพื่อร่วมประชุมในท้องพระโรง

เมื่อคืนถังฟั่นเข้านอนดึก สติจึงไม่แจ่มใสนัก ยามนี้นั่งโคลงไปโคลงมาในเกี้ยว ความง่วงงุนยิ่งประดังจึงผล็อยหลับไม่รู้ตัว

ห้วงสะลึมสะลือเพียงรู้สึกเกี้ยวหยุดกะทันหัน ร่างของถังฟั่นโถมไปด้านหน้าตามแรง กระแทกถูกคานไม้ในเกี้ยว บังเอิญชนกับขอบแข็งบน

หมวกขุนนางเข้าพอดี เจ็บวาบจนต้องสูดปาก หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

เขาปลดหมวกลงมา ยกมือคลำดู โชคดีเลือดไม่ออก แค่บวมตุ่ยเล็กน้อย

แว่วเสียงเอะอะจากด้านนอก ตามด้วยเสียงของคนหามเกี้ยว "ใต้เท้าด้านหน้าไปต่อไม่ได้แล้วขอรับ พวกเราจะอ้อมไปอีกทางหรือไม่"

ถังฟั่นเลิกม่าน ลมหนาวหอบหนึ่งพัดกรูเข้ามา หนาวจนเขาตัวสั่น สติแจ่มใสขึ้นทันตา "เกิดอะไรขึ้น"

"ดูเหมือนมีคนกำลังทะเลาะกันขอรับ" คนหามเกี้ยวตอบ

ถังฟั่นมุ่นคิ้ว ชะเง้อมองไป เบื้องหน้ามีเกี้ยวหลังหนึ่งขวางอยู่ มองไม่ถนัดว่าเป็นของบ้านใด มิน่าคนหามเกี้ยวบ้านตนจึงหยุดกะทันหัน เพราะขึ้นหน้าต่อไปต้องชนแน่

"ไปดูทีว่าเกิดเรื่องอะไร" ถังฟั่นสั่ง

คนหามเกี้ยวรับคำแล้วอ้อมเกี้ยวด้านหน้าไปดูเหตุการณ์ ไม่ถึงครู่ก็วิ่งกลับมา

"ใต้เท้า มีคนกำลังทะเลาะกันจริงๆ ขอรับ"

ถังฟั่นแปลกใจเล็กน้อย "ใครกำลังทะเลาะกัน"

ตามหลักแล้วยามนี้บนท้องถนนมีแต่พวกขุนนางที่รีบไปเข้าประชุมเช้า ทุกคนล้วนเป็นขุนนาง เงยหน้าไม่เห็นก้มหน้าเห็น* โดยปกติมักให้เกียรติกัน ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์เบียดเสียดยัดเยียด ทว่าเรื่องใดๆ ล้วนมีข้อยกเว้น

คนหามเกี้ยวกล่าว "เหมือนว่าเกี้ยวของรองเสนาบดีหลี่กรมพิธีการจะชนกับเกี้ยวของท่านชิว ข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา สองฝ่ายจึงถกเถียงกัน"

รองเสนาบดีหลี่กรมพิธีการที่เขาพูดถึงก็คือหลี่จือเสิ่ง ส่วนท่านชิวข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา แน่นอนก็คือชิวจวิ้นอาจารย์ของถังฟั่น

ถังฟั่นรีบซักถาม "อาจารย์ไม่เป็นไรกระมัง"

คนหามเกี้ยวกล่าวเสียงขลาดๆ "ไม่เป็นไรขอรับ ท่านชิวกำลังด่ารองเสนาบดีหลี่อยู่"

---

* เงยหน้าไม่เห็นก้มหน้าเห็น เป็นสำนวน หมายถึงอย่างไรก็ต้องได้เจอกัน

ถังฟั่นพอฟังก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด พลันผุดยิ้มฝาดเฝื่อน

แต่ไรมาชิวจวิ้นไม่ชอบหน้าหลี่จือเสิ่งที่ได้ตำแหน่งเพราะโชคช่วย รองเสนาบดีกรมพิธีการเป็นขุนนางขั้นสาม ผู้อื่นไม่อาจตอแยโดยง่าย แต่ชิวจวิ้นในฐานะข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวาขั้นสองย่อมไม่เกรงกลัว ติดที่ยามปกติไร้โอกาสบริภาษ ต่อให้บริภาษไปจักรพรรดิก็ไม่ทรงรับรู้ วันนี้อุตส่าห์คว้าโอกาสจัดการหลี่จือเสิ่งไว้ได้ ชิวจวิ้นมีหรือจะยอมละทิ้ง

มิหนำซ้ำครานั้นชิวจวิ้นข้าหลวงตรวจการสำนักตรวจการนครหลวงถูกลงอาญาเพราะฟ้องร้องหลี่จือเสิ่งกับจี้เสี่ยว เรื่องนี้ท่านผู้เฒ่าชิวจำฝังใจมาตลอด

เพราะถ่องแท้ในอุปนิสัยของอาจารย์ตนเอง ถังฟั่นไม่จำเป็นต้องอยู่ในเหตุการณ์ก็วิเคราะห์สาเหตุได้เจ็ดแปดส่วนแล้ว

ถังฟั่นรั้งรออยู่พักใหญ่ เห็นเกี้ยวด้านหน้าไม่มีทีท่าจะขยับเคลื่อน ได้แต่ลงจากเกี้ยวย่ำหิมะขึ้นหน้าไป

เดินไม่ไกลนักก็เห็นเกี้ยวสองหลังล้มขวางกลางถนน ชิวจวิ้นยืนพ่นน้ำลายอยู่ด้านข้าง ผรุสวาทหลี่จือเสิ่งอย่างเป็นหลักเป็นการ

หลี่จือเสิ่งมิได้เป็นจิ้นซื่อจึงปราศจากภูมิความรู้ แต่มิได้หมายถึงเขาจะกริ่งเกรงชิวจวิ้น กลับยังทำท่าเย่อหยิ่งลำพอง มองก็รู้ว่าไม่เห็นชิวจวิ้นในสายตา

ด้านข้างพวกเขามีคนมุงอยู่เจ็ดแปดคน ล้วนเป็นขุนนางที่กำลังเร่งไปประชุมเช้าแต่ถูกขวางอยู่กลางทาง ทุกคนกำลังช่วยกันเกลี้ยกล่อมให้ชิวจวิ้นคลายโทสะ

จะไม่เกลี้ยกล่อมได้หรือ อากาศหนาวเย็นปานนี้ ผู้ใดยินดีรั้งอยู่บนผืนหิมะเล่า อีกอย่างหากเข้าประชุมสายโดยไม่มีสาเหตุจะต้องถูกหักเบี้ยหวัดและโดนโทษโบย ทุกคนลำบากลำบนเพื่อแลกกับเบี้ยหวัดอันน้อยนิด ขืนถูกหักอีกคงไม่ต้องมีชีวิตกันแล้ว

ชิวจวิ้นเห็นคนรอบข้างเอาแต่เกลี้ยกล่อมเขาจึงพานโมโหหนักขึ้น "พวกท่านนึกว่าข้าไม่อยากไปหรือ เกี้ยวข้าถูกชนพัง คนหามก็บาดเจ็บ

ลุกไม่ขึ้นแล้ว"

ทุกคนชะโงกดู จริงด้วย ไม่รู้ว่าเกี้ยวสองหลังนี้ชนกันอย่างไรถึงได้รุนแรงปานนี้ คานหามเกี้ยวของหลี่จือเสิ่งหลังนั้นล้วนแตกหัก ส่วนของชิวจวิ้นกลับล้มเค้เก้บนพื้น โดนทับจนพังไปแถบหนึ่ง โชคดีที่ท่านผู้เฒ่าออกมาได้เร็ว ไม่อย่างนั้นคนอาจบาดเจ็บ

เมื่อเกี้ยวสองหลังกีดขวางกลางถนน เกี้ยวที่ตามมาย่อมผ่านไปไม่ได้ เป็นธรรมดา

ได้ฟังชิวจวิ้นกล่าวเช่นนั้น หลี่จือเสิ่งก็แค่นหัวเราะเย็นชา "ใต้เท้าชิวช่างไร้เหตุผล เป็นคนหามเกี้ยวของท่านรีบเร่งเดินทางอยากแซงเกี้ยวของข้าชัดๆ สุดท้ายก็ชนกันจนเกี้ยวพลิกคว่ำ และท่านมิได้แสดงฐานะ คนหามเกี้ยวของข้าไหนเลยจะทราบว่าที่นั่งในนั้นเป็นท่านผู้เฒ่า เกี้ยวของข้าก็พังเสียหายเช่นกัน จะหาผู้ใดชดใช้!"

ชิวจวิ้นกล่าวอย่างมีโทสะ "เจ้าอย่ามาพูดจาเหลวไหล คนหามเกี้ยวของข้ารับใช้ข้ามาหลายปีแล้ว ปกติใจเย็นที่สุด แล้วจะรีบเร่งเดินทางจนชนเกี้ยวของเจ้าได้อย่างไร เป็นเจ้าต่างหากที่เคลื่อนช้า คนหามเกี้ยวของข้ากลัวจะทำให้ข้าไปประชุมสายจึงจำต้องเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น"

หลี่จือเสิ่งเสียดสีด้วยน้ำเสียงพิลึก "ท่านเร่งไปประชุม หรือข้าไม่เร่ง? หิมะตกถนนลื่น หรือยังไม่ยอมให้ผู้อื่นเดินช้าหน่อย ท่านอายุปูนนี้แล้วไยต้องเดือดดาลเป็นฟืนเป็นไฟ เร่งรีบอย่างไรก็เข้าสภาขุนนางมิได้ แล้วจะร้อนใจไปไย"

ชิวจวิ้นโมโหสุดขีด "เจ้าคนสอพลอไร้ยางอาย!"

ฟังถึงตรงนี้ ถังฟั่นก็มิอาจไม่ออกหน้า

เรื่องเกี้ยวชนกันนั้นฟังไม่ออกว่าใครถูกใครผิด แต่ถังฟั่นตระหนักดีว่าเรื่องเล็กๆ นี้เป็นแค่สายชนวน เพราะชิวจวิ้นกับหลี่จือเสิ่งเดิมก็เป็นตัวแทนของสองขั้วที่เข้ากันไม่ได้ แต่ละคนต่างไม่ถูกชะตาอีกฝ่ายมานานแล้ว พอดีฉวยโอกาสนี้ระเบิดออกมาเท่านั้นเอง

แต่เห็นว่าด้านหลังมีเกี้ยวสะสมมากขึ้นทุกที ทั้งสองถกเถียงต่อไป การประชุมขุนนางในเช้านี้คงมีคนขาดไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งเป็นแน่ แม้มิอาจ

นับว่ามาสาย 'โดยไม่มีสาเหตุ' แต่อย่างไรก็ดูไม่งามนัก

"อาจารย์" เขาส่งเสียงเรียก

ทุกคนหันมอง ถังเก๋อเหล่ามาแล้ว! ต่างคนรีบร้อนเปิดทางให้เขา พลางประสานมือคำนับทักทาย

คิดถึงว่าถังเก๋อเหล่าก็อาจไปสายเพราะเหตุนี้เช่นกัน อารมณ์ร้อนรุ่มของทุกคนพลันลดน้อย เปลี่ยนเป็นมีความรู้สึกอุ่นใจราวฟ้าถล่มกลับมีคนสูงกว่ามาค้ำไว้

ถังฟั่นแย้มยิ้มกับทุกคน ผงกศีรษะคำนับตอบ มิได้วางมาดมหาเสนาบดีใหญ่โตอันใด แต่ก็ไม่ถึงกับนอบน้อมเพื่อสร้างความประทับใจ หากกล่าวว่าบนโลกนี้มีคนจำพวกหนึ่งที่ใครได้เห็นเป็นต้องใจสลาย ถังฟั่นก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น

หากเป็นห้าหกปีก่อนเขาอาจจะไม่มีมาดเช่นนี้ ตำแหน่งฐานะและสภาพแวดล้อมมีผลต่อบุคลิกราศี นอกจากรูปร่างหน้าตาและภูมิความรู้ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากสถานะที่เปลี่ยนไปก็สำคัญมากเช่นกัน และที่สำคัญกว่านั้นคือจิตใจที่ผ่าเผยและท่าทีอันงามสง่า

คนผู้หนึ่งมีแนวคิดเช่นไร เป็นตัวตัดสินว่าเขาจะได้ยืนอยู่บนความสูงระดับใด ดังสำนวนจิตใจกำหนดรูปลักษณ์ วั่นอันแม้เป็นราชเลขาธิการ รูปร่างสูงใหญ่บึกบึน แต่หากยืนอยู่กับถังฟั่น ด้านสง่าราศีและกิริยาท่าทีกลับด้อยกว่าขั้นหนึ่ง และหนึ่งขั้นที่ว่านี้ก็แผ่ซ่านจากภายในสู่ภายนอก ไร้รูปร่างยากรำพันยากพรรณนา

ชิวจวิ้นเห็นถังฟั่น สีหน้าค่อยผ่อนคลาย พลันนึกได้ว่าหลี่จือเสิ่งยังอยู่ จึงกลับมาเคร่งขรึมดังเดิม

ถังฟั่นไม่รอชิวจวิ้นเอ่ยคำ กล่าวกับหลี่จือเสิ่ง "รองเสนาบดีหลี่ ในเมื่อเกี้ยวพังเสียหายแล้ว มากความไปไร้ประโยชน์ ยามนี้ฟ้ามืดถนนลื่น ยืดเยื้อต่อไปเกรงจะสายจริงๆ แล้ว ท่านรีบสั่งบ่าวไพร่ยกเกี้ยวออก เปิดทางให้คนด้านหลังก่อน"

หลี่จือเสิ่งสามารถไม่เห็นชิวจวิ้นในสายตา แต่กลับไม่อาจไม่เห็นแก่หน้า

ถังฟั่น

นี่เป็นเพราะเวลานี้บารมีของถังฟั่นในราชสำนักเพิ่มสูงขึ้นจนล้ำหน้าอาจารย์ของเขาแล้ว เกือบจะกลายเป็นผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดในบรรดาขุนนางรุ่นเดียวกันอยู่รอมร่อ

หลี่จือเสิ่งจึงกล่าว "ถังเก๋อเหล่ามีคำสั่ง ผู้น้อยมิกล้าไม่ปฏิบัติตาม เพียงแต่คนหามเกี้ยวทั้งสี่ของผู้น้อยบาดเจ็บไปสองคน ผู้น้อยสั่งพวกเขากลับบ้านไปแล้ว ที่เหลืออีกสองเกรงว่าคงยกเกี้ยวไม่ไหว"

ถังฟั่นมิได้กล่าวอันใด หันบอกคนหามเกี้ยวของตน "ไปช่วยคนของรองเสนาบดีหลี่อีกแรง"

ในเมื่อเขามีเจตนาระงับเหตุ ผู้เป็นอาจารย์ย่อมไม่อาจฉีกหน้าศิษย์ ชิวจวิ้นจึงสั่งคนหามเกี้ยวของตนไปช่วยยกด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ภายใต้การร่วมแรง เกี้ยวสองหลังถูกยกย้ายออกไปด้านข้างในที่สุด ทุกคนค่อยระบายลมหายใจโล่งอก

ถังฟั่นให้พวกเขาไปก่อน ด้วยเกรงจะไม่ทันเวลาทุกคนจึงไม่เกรงใจ รีบเอ่ยลาแล้วทยอยขึ้นเกี้ยวจากไป

"อาจารย์มิสู้นั่งเกี้ยวของศิษย์ไปประชุมเช้าเถอะ" ถังฟั่นบอกชิวจวิ้น

ชิวจวิ้นส่ายหน้า "ไม่ต้อง ข้าให้คนไปเช่าเกี้ยวหลังใหม่มาแล้ว"

ถังฟั่นหัวเราะ "ตอนนี้ฟ้ายังไม่สว่าง ไหนเลยจะมีเกี้ยวให้เช่า ท่านอย่าได้เกรงใจ ข้ายังหนุ่มแน่นไม่มีปัญหา ท่านแก่แล้วจะทนอากาศหนาวไม่ไหว"

พูดจบก็พยุงแกมบังคับอีกฝ่ายขึ้นเกี้ยวของตนเอง แล้วกำชับคนหามให้ส่งอาจารย์ถึงหน้าประตูวัง

เขามองส่งเกี้ยวหลังนั้นห่างออกไป ค่อยหันกลับมามองหลี่จือเสิ่งที่ยืนปั้นหน้าขุ่นขึ้ง กล่าวยิ้มๆ "รองเสนาบดีหลี่จะรอเกี้ยวเป็นเพื่อนข้า หรือเดินเท้าล่วงหน้าไปก่อน"

หลี่จือเสิ่งฝืนยิ้ม "ผู้น้อยเดินเท้าไปเข้าประชุมดีกว่าจะได้ไม่ล่าช้า ใต้เท้าขอตัวก่อน"

ถังฟั่นมิได้เหนี่ยวรั้ง พยักหน้าพลางกล่าว "เชิญตามสบาย"

หิมะไม่หนา หากอยากเดินก็ยังพอได้ เพียงแต่ระหว่างเหยียบย่ำ หิมะจะเข้ารองเท้าอย่างมิอาจเลี่ยง ทำให้ถุงเท้าเปียกชื้น ถังฟั่นยินดีรั้งรอมากหน่อย ไม่ขอสวมรองเท้าเฉอะแฉะไปทั้งวัน เพราะนั่นคือความทรมานชนิดหนึ่ง

เขายืนใต้ชายคาบ้านริมถนน มองดูหลี่จือเสิ่งย่ำเดินห่างออกไปโดยมีบ่าวประคอง ก่อนเคลื่อนสายตามาหยุดมองเกี้ยวสองหลังที่กองระเกะระกะอยู่ริมทาง คล้ายมีบางสิ่งผุดวาบในใจ แต่กลับคว้าจับไม่ทัน

ถังฟั่นมีเกี้ยวแค่หลังเดียว คนหามต้องกลับไปขอยืมเกี้ยวจากบ้านสกุลสุยที่อยู่ติดกัน แต่ไปและกลับเที่ยวหนึ่ง ถังฟั่นต้องรออยู่กว่าครึ่งชั่วยามจึงเห็นพวกเขาหามเกี้ยวตรงมา

การประชุมขุนนางของต้าหมิงแบ่งออกเป็นการประชุมใหญ่ การประชุมรายเดือน และการประชุมทั่วไป

การประชุมใหญ่ก็คือการประชุมที่จัดขึ้นทุกเทศกาลใหญ่ๆ การประชุมรายเดือนคือทุกวันที่สิบห้า โดยปกติแล้วคือการประชุมทั่วไป นับแต่รัชศกหย่งเล่อเป็นต้นมาการประชุมทั่วไปเริ่มมีแนวโน้มเป็นเพียงรูปแบบ ทุกคนไปรายงานตัว ฟังวาจาไร้แก่นสารสองสามคำ จากนั้นต่างฝ่ายแยกย้ายกลับที่ทำงานของตนเอง

จวบจนเกี้ยวของถังฟั่นจอดลงที่หน้าประตูวัง ท้องฟ้าทอแสงเจิดจ้า บนถนนเปลี่ยนเป็นคึกคัก หิมะเริ่มละลายภายใต้แสงอาทิตย์ส่อง ไอหนาวหอบแล้วหอบเล่าคล้ายชำแรกผ่านเนื้อผ้าหนาหนักทะลุทะลวงถึงกระดูก

ยามนี้คะเนว่าประชุมเช้าคงเลิกแล้ว เดิมถังฟั่นก็ไม่คิดไปร่วมวงครึกครื้น แต่ตั้งใจบ่ายหน้าไปหอเหวินยวนโดยตรง

ปรากฏว่าเพิ่งถึงประตูวัง เขาพลันถูกสกัดไว้

ถังฟั่นเลิกคิ้วนิดหนึ่ง "อย่างไร หนึ่งวันไม่พบ พวกเจ้าจำข้าไม่ได้แล้ว?"

อีกฝ่ายรีบยิ้มกล่าว "หามิได้ ถังเก๋อเหล่า ท่านอย่าถือสาข้าน้อย เพราะเป็นคำสั่งจากเบื้องบน บอกว่าวันนี้มีคนมาสายมากมายเหลือเกิน ฝ่าบาทกริ้วหนัก รับสั่งว่าคนที่มาสายล้วนให้ยืนสำนึกผิดอยู่ด้านนอกทั้งหมด

ข้าน้อยก็มิกล้าฝ่าฝืนคำสั่ง"

ถังฟั่นฉงนใจ "เช่นนั้นผู้ตรวจการซิวและรองเสนาบดีหลี่เล่า เจ้าเห็นพวกเขาหรือไม่"

อีกฝ่ายตอบ "เห็นขอรับ พวกเขาเข้าไปแล้ว มาถึงเร็วกว่าท่านครึ่งชั่วยาม หวุดหวิดไม่ทันเวลา คนอื่นๆ ด้านหลังกลับไม่โชคดีปานนั้น ล้วนถูกลากไปรับโทษโบย ข้าน้อยคิดว่าวันนี้ท่านลากิจสักวัน อย่าเข้าไปดีกว่า"

ตามระเบียบราชสำนัก มาสายโดยไม่มีสาเหตุต้องถูกโบยสิบไม้ แม้แต่ขุนนางในสภาขุนนางก็ต้องโดนถอดกางเกงโบยก้นต่อหน้าธารกำนัล นั่นคงเป็นเรื่องที่ครึกโครมอย่างยิ่ง คะเนว่าถึงเวลานั้นถังฟั่นคงไม่อยากออกจากบ้านหนึ่งเดือนเต็ม

แต่จักรพรรดิองค์นี้ทรงเอื่อยเฉื่อยเสียเอง บวกกับพระทัยอ่อน เรื่องเฆี่ยนตีเพราะมาสายทำนองนี้ไม่เคยปรากฏให้เห็นนานแล้ว อย่างมากเพียงหักเบี้ยหวัด ไฉนวันนี้กลับทำลายวิถีปฏิบัติแล้ว

ถังฟั่นจึงถาม "ฝ่าบาทพิโรธด้วยสาเหตุใด เจ้ารู้หรือไม่"

ทหารยามนายนั้นส่ายหน้า "นี่กลับสร้างความลำบากใจต่อข้าน้อยแล้ว ด้วยฐานะของข้าน้อย ไหนเลยจะสอบถามเรื่องเหล่านี้ได้"

ทว่ายืนอยู่เช่นนี้ต่อไปมิใช่วิธีการ ถังฟั่นใช้ความคิด "เช่นนี้เถอะ เจ้าไปแจ้งหัวหน้าพวกเจ้า บอกว่าข้า..."

ไม่ทันจบคำ พลันปรากฏเสียงคนเรียกจากด้านหลัง "รุ่นซิง!"

ถังฟั่นเหลียวหน้า เห็นเกี้ยวหลังหนึ่งที่พวกคนหามวิ่งไปหอบไปกำลังตรงมาก่อนจอดลงไม่ไกลจากเขา จากนั้นคนผู้หนึ่งก็มุดออกมาแล้วก้าวยาวๆ มาทางถังฟั่น กลับเป็นหลิวเจี้ยนที่ทำงานในสภาขุนนางเช่นกัน

หลิวเจี้ยนอายุเลยห้าสิบ รูปร่างผอมบางแต่สติกลับแจ่มชัด บวกกับร่างสูงเด่น เส้นผมดกดำ ปราศจากเค้าชราภาพแม้แต่น้อย แลดูอายุไม่เกินสี่สิบเศษ

ถังฟั่นจึงหยุดลง ประสานมือคำนับอีกฝ่าย "พี่หลิวเจี้ยน"

ทั้งสองแม้วัยต่างยี่สิบปี แต่อยู่ร่วมสภาขุนนาง ศักดิ์ฐานะกลับทัดเทียมกัน

ตามหลักแล้วเพียงเรียกขานนามแฝงก็ใช้ได้ แต่เพื่อแสดงถึงความเคารพต่อผู้อาวุโส ถังฟั่นจึงเรียกขานหลิวเจี้ยนด้วยชื่อรอง

หลิวเจี้ยนปาดเหงื่อเหนือหน้าผาก พออ้าปากก็เอ่ยถาม "ไยเจ้ามาสายเหมือนกัน"

ถังฟั่นยิ้มขื่น "ดูท่าวันนี้ไม่เหมาะแก่การเดินทางจริงๆ" เขาหันไปกล่าวกับทหารยามเฝ้าประตูวังอีกที "เจ้าผ่อนผันสักนิดได้หรือไม่ ให้พวกเราเข้าไป พวกเราจะอธิบายต่อเบื้องพระพักตร์เอง"

อีกฝ่ายเห็นมีขุนนางในสภามาเพิ่มอีกคนก็นึกในใจ *วันนี้เป็นวันอะไร มิใช่อีกเดี๋ยวมีมาอีกคน มหาเสนาบดีแห่งแคว้นถูกสกัดอยู่นอกประตูวังเพราะมาสาย ช่างเป็นเรื่องชวนหัวครั้งใหญ่จริงๆ*

เขาเผยสีหน้าลำบากใจ "ต้องขออภัยท่านทั้งสองด้วย เบื้องบนมีคำสั่งเฉียบขาด ข้าน้อยเพียงปฏิบัติตาม มิกล้าฝ่าฝืน ไม่เช่นนั้นท่านทั้งสองไร้เรื่องราว พวกเราที่อยู่ยามกลับต้องรับโทษแล้ว"

หลิวเจี้ยนเป็นคนมีน้ำใจ พอฟังก็กล่าวกับทหารยามว่า "เช่นนั้นเจ้าช่วยเข้าไปรายงานแทนพวกเรา พวกเราจะรออยู่ตรงนี้"

อีกฝ่ายรับคำ ทิ้งพวกพ้องอยู่เฝ้า ตนเองหมุนกายวิ่งเข้าด้านใน

อากาศเย็นเฉียบที่สุดคือช่วงหิมะละลาย แม้ห่มห่อลำตัวด้วยเสื้อคลุมหนาเตอะ ใต้ชุดขุนนางยังสวมเสื้อนวมอีกชั้น ก็ยังมิอาจต้านทานไอหนาวที่ลอดผ่านแขนเสื้อเข้าไปได้ หลิวเจี้ยนและถังฟั่นยืนอยู่ปากประตู ต่างพากันถูมือขยี้เท้าเพื่อคลายหนาว

ถังฟั่นเอ่ยถาม "เหตุใดพี่หลิวเจี้ยนก็มาสาย"

หลิวเจี้ยนยิ้มเจื่อน "เฮ้อ อย่าให้พูดเลย ถนนที่ใช้เดินทางมาเข้าประชุมไม่รู้เกิดอะไรขึ้น จู่ๆ มีคนมาขุดลอกทางน้ำแต่เช้า สุดท้ายกีดขวางถนนไม่ว่า คนหามเกี้ยวของข้ายังพลาดท่าตกลงไป ข้าจึงได้แต่ให้คนกลับบ้านไปตามคนใหม่มา แล้วยังต้องอ้อมอีกตั้งไกลกว่าจะมาถึงที่นี่ได้"

เขาพูดจบพลันพบว่าถังฟั่นปั้นหน้าพิลึกจึงเอ่ยถามอีกฝ่าย "ว่ากระไร"

ถังฟั่นบอกเล่าสาเหตุที่ตนมาสายให้เขาฟังเที่ยวหนึ่ง

ทั้งคู่หาใช่ชนชั้นโง่งม ในใจฉุกคิดตรงกัน มีหรือจะรู้สึกไม่ได้ถึงความบังเอิญและแปลกประหลาดในเรื่องราวนี้

หลิวเจี้ยนลากทหารยามอีกนายมาไถ่ถาม "ในสภาขุนนางนอกจากพวกเราสองคน คนอื่นๆ เข้าไปแล้วหรือยัง"

ทหารยามนายนั้นไม่กระจ่างความนัย เพียงตอบตามสัตย์ "ล้วนเข้าไปแล้ว"

หลิวเจี้ยนถามอีก "สวีผู่เล่า เขาก็เข้าไปแล้ว?"

ทหารยามตอบ "ขอรับ สวีเก๋อเหล่าเข้าไปแต่เช้าตรู่แล้ว"

หลิวเจี้ยนสบตาถังฟั่นแวบหนึ่ง "รุ่นชิง เจ้าคิดว่า...?"

ถังฟั่นเอ่ยเสียงเครียด "เข้าไปก่อนค่อยว่ากัน"

ทหารยามเห็นพวกเขาทำหน้าไม่ซื่อคล้ายจะฝ่าเข้าไป จึงรีบกล่าว "ท่านทั้งสองได้โปรดอย่าทำให้ข้าน้อยลำบากใจ สหายข้าน้อยคนนั้นก็เข้าไปรายงานแล้ว คิดว่าคงออกมาในไม่ช้า ท่านทั้งสองรั้งรออีกหน่อยเถอะ"

หลิวเจี้ยนกล่าว "เมื่อเข้าไปแล้วพวกเราย่อมต้องไปขออภัยโทษต่อเบื้องพระพักตร์ เจ้าไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบแต่อย่างใด"

พูดจบก็ก้าวสวบๆ ขึ้นหน้า ทหารยามทำอะไรไม่ถูก อยากจะยับยั้งแต่กลับไม่กล้า เกรงอาวุธจะทำร้ายเสนาบดีทั้งสองบาดเจ็บ ถึงเวลาขึ้นมาคนที่ดวงตกยังคงเป็นตนเอง

"หยุดเดี๋ยวนี้" ทั้งสองล่วงเข้าประตูได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นทหารรักษาพระองค์กลุ่มเล็กโผล่มาแต่ไกล

หลิวเจี้ยนและถังฟั่นชะงักเท้า รอพวกเขาเดินมาใกล้

อีกฝ่ายมิได้พูดง่ายเหมือนทหารยามเฝ้าประตู สีหน้าไร้ความรู้สึกคล้ายไม่นับญาติกับใครทั้งสิ้น ต่อให้ถังฟั่นและหลิวเจี้ยนแสดงชัดถึงฐานะอีกฝ่ายก็ยังคงขอให้พวกเขาล่าถอยออกนอกประตู ไม่อาจล่วงล้ำ

หลิวเจี้ยนโกรธจัด "พวกเราเป็นถึงสมาชิกสภาขุนนาง หรือต้องเชื่อฟังคำสั่งชนชั้นเยี่ยงพวกเจ้า นี่ที่แท้เป็นพระบัญชาของฝ่าบาทหรือไม่ รอให้พวกเราเข้าเฝ้าย่อมกระจ่างเอง ยังไม่ถอยไป!"

อีกฝ่ายถึงกับไม่หลบไม่ถอย ปราศจากสีหน้ายำเกรง เพียงประสานมือกล่าวว่า "นี่เป็นพระบัญชาของฝ่าบาทโดยแท้ ผู้น้อยไหนเลยจะกล้าแอบอ้าง ท่านทั้งสองโปรดอภัย"

หลิวเจี้ยนใคร่จะบันดาลโทสะ ถังฟั่นกลับปรามไว้ แล้วถามหัวหน้ากลุ่มทหารรักษาพระองค์นายนั้น "เจ้าได้ยินพระบัญชานี้กับหู?"

"ถูกต้อง" อีกฝ่ายตอบ

"เช่นนั้นเป็นพระบัญชาตั้งแต่เมื่อใด ด้านข้างยังมีใครอีก" ถังฟั่นถาม

อีกฝ่ายไม่ทราบเจตนาของถังฟั่น ขณะลังเลว่าควรตอบคำถามนี้หรือไม่ กลับเห็นถังฟั่นสาดประกายแรงกล้าในดวงตาคล้ายจะแปลงเป็นคมมีดได้ เขาพลันสะท้านใจ โพล่งตอบโดยไม่รู้ตัว "ตอนนั้นยังมีรองเสนาบดีกรมพิธีการฝ่ายซ้ายหลี่จือเสิ่งอยู่ด้วย"

เจ้าหลานเต่านั่น!

หลิวเจี้ยนแทบหลุดปากสบถ ดีที่ยั้งไว้ทัน เขามิใช่ชิวจวิ้น ไม่มีทางควบคุมอารมณ์ตนเองไม่อยู่

กระนั้นก็ตาม สีหน้าเขายังคงเปลี่ยนเป็นไม่ชวนมอง

หลี่จือเสิ่งเป็นขุนนางกรมพิธีการ มีเหตุผลที่จะใช้ข้ออ้างเรื่องปรับแก้ธรรมเนียมปฏิบัติให้จักรพรรดิทรงลงโทษคนที่มาสายได้อย่างเต็มที่ แต่ไยเขามาเลือกเอาวันนี้ และประจวบกับขัดขวางถังฟั่นกับหลิวเจี้ยนสองคนพอดีอีกด้วย

ก่อนหน้านี้พวกเขาทั้งสองยังเข้าใจว่าในวังเกิดเรื่องอันใด แต่ขบคิดละเอียดก็ทราบว่าเป็นไปไม่ได้ แม้โอรสสวรรค์องค์นี้จะไม่ใส่พระทัยในราชกิจมากขึ้นทุกวัน แต่ในราชวงศ์นี้โดยเฉพาะหลังจากจักรพรรดิอิงจงเป็นต้นมา เหตุการณ์ประเภทยึดวังหลวงก่อกบฏล้วนเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดขึ้น

ในเมื่อทางจักรพรรดิมิได้เกิดเรื่อง เช่นนั้นที่ที่อาจจะเกิดเรื่องก็มีแค่สภาขุนนาง

ใคร่ครวญลงลึกอีกชั้น หากมีเรื่องใหญ่โตอันใดจำเป็นต้องผ่านความเห็นชอบของสภาขุนนาง คนอย่างวั่นอันย่อมตระหนักดีว่าหลิวเจี้ยนกับถังฟั่น

ไม่มีทางรับปากแน่ ดังนั้นต้องเสาะหาสารพัดวิธีเพื่อกันพวกเขาออกห่าง เมื่อปราศจากหลิวเจี้ยนกับถังฟั่น หลิวจี๋เป็นคนไร้จุดยืน สวีผู่ก็โต้เถียงผู้อื่นไม่ทัน สถานการณ์ในสภาขุนนางก็จะโน้มเอียงไปทางหนึ่ง

รอจนข้าวสารกลายเป็นข้าวสุก ต่อให้ถังฟั่นและหลิวเจี้ยนคัดค้านก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ครุ่นคิดถึงตรงนี้ทั้งสองพลันเบี่ยงเท้าเปลี่ยนทิศ ไม่ไปตำหนักเฉียนชิงแล้ว แต่บ่ายหน้าสู่หอเหวินยวนโดยตรง

ทหารรักษาพระองค์มีหน้าที่ค้ำคอ หากก็ไม่กล้าสกัดด้วยกำลัง ได้แต่ไล่ติดตามด้านหลังทั้งสองพลางร้องเรียก "ใต้เท้าทั้งสองโปรดช้าก่อน ใต้เท้าทั้งสองโปรดหยุดเท้าด้วย"

ถังฟั่นและหลิวเจี้ยนกลับหาแยแสไม่ ก้าวสวบๆ ขึ้นหน้า ด้านหลังมีคนตามเป็นพรวน แลดูน่าขันยิ่ง

แต่ทางหอเหวินยวนกลับเป็นสภาพการณ์อีกรูปแบบหนึ่ง

การประชุมทั่วไปในวันนี้จักรพรรดิมิได้เสด็จมา ทุกคนล้วนชินแล้ว ประชุมกันไปตามธรรมเนียมแล้วจึงกลับหน่วยงานของแต่ละคน วั่นอันเรียกประชุมสมาชิกสภาขุนนาง เนื้อหาเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์บนท้องฟ้าในระยะนี้นั่นเอง

สายตาของเขากวาดผ่านตั้งแต่หลิวจี๋รองราชเลขาธิการ เก็บภาพสีหน้าของทุกคนในที่นั้นอย่างละเอียดภายในเวลาอันสั้น สุดท้ายครรลองสายตาตกลงที่สองตำแหน่งซ้ายขวาของสวีผู่ ชั่วครู่สั้นๆ ก็ถอนสายตาเก็บกลับมา

"การโคจรของดวงดาวอย่างผิดวิสัยเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน ผู้คนทั่วหล้าพากันหวาดผวา คิดว่าทุกท่านคงได้สัมผัสมาบ้าง" เขากล่าวอารัมภบท เห็นทุกคนปราศจากท่าที จึงกล่าวสืบต่อ "เรื่องรัชทายาทถวายฎีกาขออภัยโทษ ทุกท่านคงได้ฟังมาแล้ว พวกเราในฐานะข้าราชบริพารสมควรสำรวจเจตนารมณ์เบื้องสูง สมควรทุกข์ร้อนในสิ่งที่ฝ่าบาทร้อนพระทัย คิดว่าพระประสงค์ของฝ่าบาทมีหลายเรื่องที่แม้พระองค์มิได้รับสั่ง แต่พวกเราสมควรกระจ่างแก่ใจ"

ถ้อยคำเหล่านี้คล้ายจริงแต่เท็จ ฟังแล้วแปลกพิลึก ทว่าในที่นั้น

ล้วนเป็นผู้กลมกลิ้งในแวดวงขุนนาง โดยมากไม่จำเป็นต้องกล่าวชัดแจ้ง อย่างเช่นหลิวจี๋เองก็เข้าใจในบัดดลว่าวั่นอันใคร่ใช้โอกาสนี้รวมเสียงในสภาขุนนาง ยุยงจักรพรรดิปลดรัชทายาท!

ถึงว่าวันนี้หลิวเจี้ยนกับถังฟั่นไม่มา! เขาลอบด่าสองคนนั้นในใจ คิดว่าอีกฝ่ายได้ข่าวแต่แรก ดังนั้นจึงจงใจหลบเลี่ยง กลับคิดไม่ถึงว่าเวลานี้เกี้ยวของสองคนนั้นยังถูกสกัดอยู่กลางทาง

หลิวจี๋มิใช่กลุ่มอำนาจวั่นและมิใช่กลุ่มรัชทายาท เขาไม่ถูกกับวั่นอันทั้งจับตาวิเคราะห์สถานการณ์โดยตลอด ดังนั้นทางใดลมแรงก็เอนไปทางนั้น เช่นเรื่องในวันนี้ หากระแคะระคายล่วงหน้าเขาไม่มีทางมาร่วมประชุมเช้าแน่ ลาป่วยอยู่กับบ้านเลี่ยงความยุ่งยากไปเลยดีกว่า ถึงเวลานั้นหากรัชทายาทไม่ล้ม เขาก็นับว่ามิได้ล่วงเกินรัชทายาท หากซิงอ๋องสามารถขึ้นสู่ตำแหน่ง เขาก็ถวายฎีกาอวยพระพรรัชทายาทองค์ใหม่ ทางใดล้วนมิได้ล่วงเกิน นี่จึงเป็นวิถีอันยั่งยืนของการเป็นขุนนาง

มิคาดว่าวันนี้วั่นอันจู่ๆ กลับใช้กระบวนท่านี้ บันดาลให้ผู้คนปัดป้องไม่ทัน

หลิวจี๋ความคิดลุ่มลึกอีกทั้งสามารถสงบนิ่งอยู่ได้ สวีผู่กลับตะลึงลานแล้ว สีหน้าตื่นตระหนกปิดไม่อยู่

วั่นอันทำเป็นไม่เห็นท่าทีของทั้งสอง ยังคงกล่าวสืบไป เผิงหวาและอิ่นจื๋อเป็นเพราะเตรียมใจแต่แรก สีหน้าจึงนิ่งเฉยดุจเดิม

"ข้าร่างราชโองการฉบับหนึ่งเตรียมถวายต่อฝ่าบาท ทุกคนลองอ่านดู หากไม่มีปัญหาก็ลงนามบนนั้น ถือเป็นการร่วมลงชื่อของพวกเราสภาขุนนาง"

เขากล่าวจบก็ผลักหนังสือฎีกาตรงหน้าออกไปให้หลิวจี๋ทางซ้ายมือของตนเอง

เรื่องราวถึงขั้นนี้ หลิวจี๋ย่อมมิอาจไม่รับ เขากางฎีกาออกดู พบว่าด้านในแม้มิได้เอ่ยถึงการปลดรัชทายาทสักคำ ทว่าทุกคำล้วนแฝงนัยเร่งเร้าจักรพรรดิตัดสินพระทัยโดยเร็ว ทั้งยังระบุว่าไม่ว่าจักรพรรดิตัดสินพระทัยเช่นไร สภาขุนนางล้วนจะสนับสนุน

จักรพรรดิปลดรัชทายาท หากสภาขุนนางและขุนนางทัดทานร่วมกันเป็นปฏิปักษ์กับจักรพรรดิ นั่นก็เท่ากับทั่วทั้งราชสำนักพร้อมใจคัดค้าน จักรพรรดิก็มิอาจไม่พิจารณาความเห็นของเหล่าขุนนาง

แต่หากสภาขุนนางยืนข้างจักรพรรดิ ทั้งสามารถเกลี้ยกล่อมขุนนางทัดทานแทนจักรพรรดิ เบื้องล่างจะปั่นป่วนเช่นไรก็มีขีดจำกัด

เมื่อแจ่มแจ้งในแผนการของวั่นอัน หลิวจี๋ลอบหัวเราะเย็นชา เงยหน้ากล่าวว่า "หยวนเวิง หลิวซีเสียนกับถังรุ่นชิงยังมาไม่ถึง การร่วมลงชื่อของสภาขุนนางนี้ขาดพวกเขาไปสองคน เกรงว่าไม่เหมาะกระมัง มิสู้รอวันอื่นพวกเขามาแล้วค่อยว่ากัน"

วั่นอันสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "ไม่ต้องแล้ว วันนี้พวกเขาสองคนลา มีพวกเราลงนามก็เพียงพอ"

ความนัยของถ้อยคำคือหลิวเจี้ยนและถังฟั่นอยู่ลำดับท้ายแถวของสภาขุนนาง มีหรือไม่มีพวกเขาก็ไม่แตกต่าง

หลิวจี๋กลับระบายยิ้ม "หยวนเวิงกล่าวผิดแล้ว อย่างไรก็ตามพวกเราล้วนเป็นสมาชิกสภาขุนนาง จะมองข้ามพวกเขาทั้งสองได้อย่างไร รั้งรอพร้อมหน้าค่อยว่ากันเถอะ"

จบคำ เขาพับปิดฎีกาและผลักให้เผิงหวาทางด้านข้าง

เผิงหวารับมาเปิดอ่านคร่าวๆ ก่อนยกพู่กันตวัดชื่อตนเองลงไป ก้มหน้าเป่าเล็กน้อย รอน้ำหมึกแห้งจึงส่งต่อให้อิ่นจื๋อ

หลังอิ่นจื๋อลงชื่อตนเอง ฎีกาย้อนกลับมาที่เบื้องหน้าหลิวจี๋อีกครั้ง

สายตาทุกคู่ตกลงบนร่างหลิวจี๋

ยามนี้เห็นว่าไม่อาจทำเป็นเมินเฉยได้ หลิวจี๋จึงกล่าว "สภาขุนนางมีธรรมเนียมร่วมลงชื่อถวายฎีกาตั้งแต่เมื่อใด ไยข้าไม่ทราบ หยวนเวิงกระทำเช่นนี้ไม่ถูกระเบียบกระมัง หากผู้คนล่วงรู้เข้าคงได้ตำหนิพวกเราสภาขุนนางว่าแทนที่จะทักท้วงฝ่าบาท กลับเหลวไหลเลอะเทอะตามไปด้วย"

วั่นอันกล่าวชืดๆ "พวกเราไหนเลยมิได้ทักท้วงฝ่าบาท ฎีกาฉบับนี้ก็คือกระตุ้นให้ฝ่าบาทตัดสินพระทัยโดยเร็วเพื่อสยบเสียงวิพากษ์ต่างๆ นานา

เลี่ยงมิให้เป็นข่าวโคมลอยจนผู้คนจิตใจไหวคลอน"

เขาทุ่มเทกำลังความคิดทั้งหมดจึงเขียนฎีกาเช่นนี้ออกมาได้ มาตรว่าทุกจุดล้วนมีนัยให้จักรพรรดิตัดสินพระทัยโดยเร็ว กลับไม่มีคำใดที่เอ่ยถึงคำปลดรัชทายาท จึงไม่วิตกว่าจะเป็นจุดอ่อนในมือผู้อื่น

ลงชื่อหรือไม่ลงชื่อ?

ในใจหลิวจี๋กำลังชั่งน้ำหนัก

หากไม่ลงชื่อ ล่วงเกินวั่นอันนั้นเรื่องเล็ก สำคัญกว่าคือจะเป็นการล่วงเกินวั่นกุ้ยเฟย ผู้ใดไม่ทราบบ้างว่าคนที่ปรารถนาให้ปลดรัชทายาทมากที่สุดก็คือวั่นกุ้ยเฟย และนางต่างหากคือบุคคลสำคัญที่สามารถทำให้จักรพรรดิอยู่ในโอวาท

แต่ถ้าลงชื่อแล้วรัชทายาทมิได้ถูกปลด เช่นนั้นเขาก็จะโดนเข้าใจว่าแอบอิงกับกลุ่มอำนาจวั่น หากภายภาคหน้ารัชทายาทครองบัลลังก์แล้วจัดเขาอยู่ในรายชื่อผู้ที่ต้องกำจัดทิ้งจะทำอย่างไร

ทว่าขณะหลิวจี๋อยู่ในห้วงยากตัดสินใจ พลันปรากฏเสียงฝีเท้าแว่วมาจากด้านนอก

ทุกคนอดเงยหน้ามองไปมิได้ อึดใจถัดมาประตูห้องประชุมเปิดกว้าง กลุ่มองครักษ์เสื้อแพรซึ่งนำขบวนโดยวั่นทงเดินเข้ามาจากด้านนอก แต่งเครื่องแบบเต็มยศ ท่าทางน่าเกรงขาม

พวกเขามิได้ทักทายสมาชิกสภาขุนนาง กลับเดินอ้อมพวกวั่นอันแยกย้ายประกบด้านหลังของสมาชิกสภาขุนนางแต่ละคน สายตาจับจ้องเขม็งไม่ปริปากแม้แต่คำเดียว

หลิวจี๋จ้องมองวั่นทงด้วยสายตาขุ่นข้อง "ผู้บัญชาการวั่น นี่คิดจะทำอันใด"

จะก่อกบฏหรือไร!

วั่นทงฉีกยิ้ม ชุดกิเลนอันเป็นเครื่องแบบองครักษ์เสื้อแพรบนร่างมิได้เรียบตึงเฉกเช่นสุยโจว กลับบวมฉุอย่างเห็นได้ชัด

"รองราชเลขาธิการหลิวมิต้องตื่นเต้น ผู้น้อยรับคำสั่งนำส่งสาส์น

ฉบับหนึ่ง เชิญทุกท่านเปิดอ่าน"

หลิวจี๋ตะคอก "หอเหวินยวนเป็นสถานที่เฉพาะ ผู้ไม่เกี่ยวข้องห้ามล่วงล้ำ เจ้ารับคำสั่งจากผู้ใด"

วั่นทงตอบเสียงดังฟังชัด "ย่อมเป็นพระบัญชาของฝ่าบาท"

วั่นอันรับสาส์นฉบับนั้น กวาดตาอ่านเร็วๆ แล้วส่งให้หลิวจี๋ "พวกท่านอ่านดูเถอะ"

หลิวจี๋เปิดดู พบว่าในนั้นคือบันทึกการโคจรของดวงดาวในระยะนี้ของสำนักโหรหลวง

จากบันทึก ในเดือนนี้มีดาวหางปรากฏให้เห็นจำนวนมาก ทั้งเล็กใหญ่รวมกันเจ็ดแปดครั้ง แต่ที่ทั่วราชสำนักวิพากษ์ว่าดาวหางเข้าดาวเหนือนั้นเป็นแค่ไม่กี่ครั้งในจำนวนที่ว่า

ไยจักรพรรดิจู่ๆ จึงมอบสาส์นฉบับนี้ให้สภาขุนนางเวียนกันอ่าน

หลิวจี๋ลอบตระหนกในใจ จากที่เขาวิเคราะห์ความคิดของจักรพรรดิ นี่น่าจะหมายถึงจักรพรรดิทรงอยากปลดรัชทายาทเช่นกัน ทว่าไม่สะดวกกระทำอย่างโจ่งแจ้ง ดังนั้นหวังว่าสภาขุนนางจะถวายฎีกาก่อน พระองค์ค่อยผลักเรือตามน้ำออกมา

พูดให้ชัดก็คือให้สภาขุนนางช่วยพระองค์ตัดสินใจ แบ่งเบาความกดดัน

หลิวจี๋ส่งสาส์นฉบับนั้นให้คนถัดไป ตัวเขากลับยังนั่งเงียบอยู่ที่เดิม

วั่นอันกล่าว "ทุกคนยังมีงานในมือต้องทำ ข้าเองไม่อยากรบกวนเวลาของพวกท่าน รีบลงชื่อในฎีกาฉบับนี้ ข้าจะได้นำถวายต่อฝ่าบาท"

วั่นทงก็เอ่ยเป็นเชิงเร่งรัด "หลังพระกระยาหารกลางวัน ฝ่าบาททรงนัดหมายวั่นกุ้ยเฟยเสด็จไปชมดอกเบญจมาศที่อุทยานหนานย่วน หากหยวนเวิงยังล่าช้าเกรงว่าจะไม่ทัน"

คำนี้เป็นการตักเตือนหลิวจี๋ถึงความสัมพันธ์ของจักรพรรดิและวั่นกุ้ยเฟย

ขณะจักรพรรดิทรงให้วั่นทงนำสาส์นนี้มาส่งไม่แน่ว่าจะมีรับสั่งให้เขานำคนกลุ่มใหญ่มาด้วย แต่บัดนี้องครักษ์เสื้อแพรมองเขม็งเหล่าสมาชิกสภาขุนนางอยู่ในนี้ ทุกคนล้วนถูกจ้องจนนั่งไม่ติด ประหนึ่งมีหนามแหลม

จ่อหลัง

ใต้ความกดดันระดับนี้ หลิวจี๋กัดฟันยกพู่กันตวัดชื่อตนเองลงไป

สีหน้าวั่นอันและวั่นทงค่อยผ่อนคลายลงบ้าง

ยามนี้เหลือเพียงสวีผู่ที่ยังมิได้ลงชื่อ

วั่นอันไม่เชื่อว่าสวีผู่จะหัวแข็งกว่าหลิวจี๋ "เซียนไจ เชิญ"

สวีผู่ทราบ วันนี้ตนเองนับว่าเดินเข้ากับดักที่พวกเขาวางไว้อย่างแนบเนียนแล้ว

เขาส่ายหน้า "ขออภัยหยวนเวิง ฎีกาฉบับนี้ข้าไม่อาจลงชื่อ"

วั่นอันปั้นหน้าบึ้ง "เพราะเหตุใด"

"เพราะตามกฎมณเฑียรบาลต้องแต่งตั้งทายาทในพระอัครมเหสี รวมทั้งแต่งตั้งตามลำดับอาวุโส! รัชทายาทไร้ซึ่งความผิด ไหนเลยสามารถปลดจากตำแหน่งเพราะวาจายุยงได้ นี่เหลวไหลสิ้นดี ผู้มีจิตคิดคดถือเป็นขุนนางกบฏ ล้วนต้องรับโทษประหาร!"

คล้อยหลังถ้อยคำอันกึกก้องทรงพลัง ถังฟั่นปรากฏตัวขึ้นหน้าประตูห้องประชุม ด้านหลังเขาย่อมเป็นหลิวเจี้ยน

แสงสะท้อนส่งให้โดยรอบของเงาร่างทั้งสองคล้ายอาบทอด้วยรัศมีอันนวลตาชั้นหนึ่ง

ทันทีที่เห็นทั้งสองปรากฏตัว วั่นอันและวั่นทงต่างพากันหน้าถอดสี

วั่นทงชิงพูดก่อนด้วยน้ำเสียงเหี้ยมเกรียม "ถังเก๋อเหล่าช่างน่าเกรงขาม ใครคือผู้มีจิตคิดคด สาส์นฉบับนี้ฝ่าบาทมีรับสั่งด้วยพระองค์เองให้สมาชิกสภาขุนนางเวียนกันอ่าน ข้าเพียงนำมาส่งตามพระบัญชา เจ้าบังอาจกล่าวว่ามีจิตคิดคด! ไม่เห็นกระแสรับสั่งอยู่ในสายตา นี่ต่างหากจึงเป็นผู้มีจิตคิดคดโดยแท้! ผู้ใดอาจหาญประพฤติตนเป็นขุนนางกบฏ ดาบปักวสันต์ในมือข้าย่อมไม่ละเว้นมัน!"

พูดจบได้ยินเสียงเซ้ง ดาบหลุดจากฝัก!

ประหนึ่งร้องรับผู้บังคับบัญชา องครักษ์เสื้อแพรที่เหลือพากันชักดาบประจำกาย ภายในห้องพลันเยียบเย็นขึ้นหลายส่วน กลิ่นอายสังหารแผ่ปกคลุม

แม้ยามปกติเหล่าสมาชิกสภาขุนนางจะมีตำแหน่งสูงศักดิ์ มีอำนาจหน้าที่วางแผนนโยบายของแว่นแคว้น แต่กลับไม่เคยพบเห็นสภาวะเช่นนี้มาก่อน สีหน้าพลันปรวนแปรไม่แน่นอน หากกล่าวว่าหัวใจไม่ตูมตามนั่นคือเท็จ

หลิวจี๋ก็มิใช่ขุนนางหน้าใหม่ ที่เมื่อครู่เขาเลอะเลือนลงชื่อตนเองลงไป สาเหตุหลักก็คือถูกบรรยากาศกดดันชนิดนี้คุกคาม

ทว่านี่เป็นเพราะจิตใจเขาคลอนแคลนอยู่ก่อนแล้ว ทันทีที่ถูกบีบคั้นจากพลังภายนอกย่อมกระทำตามสัญชาตญาณ

เมื่อครู่ขณะสวีผู่ปฏิเสธการลงชื่อก็แบกความกดดันไม่น้อยเช่นกัน อีกทั้งเขาไม่สันทัดการโต้แย้งผู้อื่น หากพวกถังฟั่นยังไม่มา สุดท้ายเขาอาจจำใจลงชื่อตนเองไปจริงๆ

ดังนั้นพริบตาที่เห็นพวกถังฟั่นปรากฏตัว สวีผู่ค่อยใจชื้นในที่สุด

เผชิญแรงคุกคามของวั่นทง ถังฟั่นแสดงออกถึงความนิ่งอันแข็งกร้าว "หอเหวินยวนคือสถานที่เฉพาะ ผู้ไม่เกี่ยวข้องห้ามล่วงล้ำโดยพลการ ผู้ฝ่าฝืนต้องรับโทษไม่มีละเว้น หรือผู้บัญชาการวั่นอ่านตัวหนังสือที่แขวนอยู่ด้านนอกไม่ออก"

วั่นทงแค่นหัวเราะ "แล้วจะเป็นไร! ข้ารุดมาตามพระบัญชา ผู้ใดสามารถยับยั้งข้า"

ถังฟั่นเอ่ยเสียงชืด "นับแต่รัชศกเจิ้งถ่งปีที่เจ็ด หอเหวินยวนกลายเป็นที่ทำการของสมาชิกสภาขุนนาง กระทั่งฝ่าบาทเสด็จมายังต้องส่งคนมาแจ้งล่วงหน้า เป็นผู้ใดหรือสิ่งใดให้มโนลวงแก่ท่าน ทำให้ท่านคิดว่าตนเองมีอภิสิทธิ์เหนือโอรสสวรรค์แล้ว"

วั่นทงกราดเกรี้ยว "ถังฟั่น อย่ามาทำอ้างเหตุผล ข้ามาที่นี่ย่อมต้องผ่านความเห็นชอบของฝ่าบาทแล้ว"

ถังฟั่นเอ่ยเสียงกร้าว "ท่านได้รับความเห็นชอบจากฝ่าบาท หรือผู้ใต้บัญชาเหล่านี้ของท่านก็ผ่านความเห็นชอบจากฝ่าบาทเช่นกัน! หรือแม้แต่กฎเกณฑ์ข้อนี้ท่านยังไม่เข้าใจ ยังไม่รีบสั่งคนเหล่านี้ออกไป!"

นับแต่พี่สาวขึ้นเป็นกุ้ยเฟย เคยมีครั้งใดที่วั่นทงถูกคนสอนสั่งต่อหน้า

เช่นนี้

เขาผงะวูบ สีหน้าเดี๋ยวดำเดี๋ยวแดง มือกำด้ามดาบแน่นราวกับใคร่จะยกขึ้นมาฟันใส่ถังฟั่นสักครา

แต่หากดาบนี้ฟันลงไป ถังฟั่นตายไม่ตายยังยากตอบ ทว่าวั่นทงบังอาจลงมือต่อมหาเสนาบดีในหอเหวินยวน คะเนว่าพี่สาวเขาก็รักษาชีวิตเขาไม่อยู่

วั่นอันเห็นท่าไม่ดีจึงรีบปราม "ทุกคนค่อยพูดค่อย..."

ไม่ทันจบคำพลันถูกถังฟั่นทะลุกลางปล้อง ฝ่ายหลังเพ่งมอง องครักษ์เสื้อแพรคนหนึ่งซึ่งติดตามวั่นทงเข้ามา "สีปอ วันนี้เดิมทีเจ้ามิต้องเข้าเวรไยมาอยู่ที่นี่ได้"

ถึงแม้อีกฝ่ายเป็นขุนนางบุ๋นซึ่งในมือปราศจากอาวุธโดยแท้ แต่ถูกกวาดมองด้วยแววตาคมกริบประดุจมีดดาบเช่นนี้ สีปอถึงกับถอยหลังหนึ่งก้าว จากนั้นค่อยเรียกคืนสติ กล่าวเสียงตกประหม่า "ผู้น้อย...ผู้น้อย..."

เขายังหาเหตุผลไม่เจอ ถังฟั่นก็มองไปยังอีกคนหนึ่งแล้วหรี่ตาเล็กน้อย เมื่อเรียกชื่ออีกฝ่าย "ซย่ารุ่ย"

ซย่ารุ่ยโพล่งตอบตามสัญชาตญาณ "วันนี้ผู้น้อยเข้าเวร"

ถังฟั่นยิ้มเย็น "ข้าไม่ได้บอกว่าเจ้าไม่ได้เข้าเวร! เจ้าเป็นคนของกองปราบฝ่ายใต้กระมัง ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายใต้เริ่มแทรกแซงหน้าที่รักษาการณ์ฝ่ายในตั้งแต่เมื่อไร"

ซย่ารุ่ยอับจนถ้อยคำ

ก่อนเข้าสภาขุนนาง ถังฟั่นเข้าออกกองปราบขององครักษ์เสื้อแพรบ่อยครั้ง ย่อมจดจำหน้าตาได้โดยส่วนใหญ่ จากนั้นขานชื่อออกมาอีกหลายคน สอบถามพวกเขาว่าเหตุใดจึงปรากฏตัวที่นี้

บารมีของสุยโจวในหน่วยองครักษ์เสื้อแพรสูงมาก หากไม่มีวั่นทงกดข่มอยู่ด้านบน เวลานี้เขาคงเป็นผู้บัญชาการโดยชอบธรรมแล้ว กระนั้นคนเหล่านี้ล้วนทราบว่าความสัมพันธ์ของถังฟั่นและสุยโจวมิใช่ตื้นเขิน เมื่อเห็นถังฟั่นคาดคั้นจึงหวนนึกถึงวิธีการของสุยโจวขึ้นมา ในใจอดพรั่นพรึงมิได้

วั่นทงขุ่นแค้นเจียนคลั่ง เขาต่างหากที่เป็นผู้บัญชาการองครักษ์เสื้อแพร

ไฉนวาจาของตนกลับยังไม่ศักดิ์สิทธิ์เท่าวาจาจากปากถังฟั่น

เมื่อแลดูท่าทีขององครักษ์เสื้อแพรเหล่านี้อีกที ช่างน่าอับอายขายหน้าจริงๆ

ถูกถังฟั่นก่อกวนเช่นนี้ บรรยากาศอันเครียดเคร่งพลันมลายไปหลายส่วน วั่นทงย่อมไม่อาจปล่อยให้เขาพูดสืบไป

เขาย่างเท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าว อาศัยรูปร่างสูงใหญ่และพลานุภาพของดาบในมือ จ้องมองถังฟั่นพร้อมแค่นหัวเราะเยียบเย็น หมายหยิบยืมสิ่งเหล่านี้สร้างความครั่นคร้ามต่อฝ่ายตรงข้าม

"ถังเก๋อเหล่าวาจาพร่ำเพรื่อ นี่พวกเรากำลังถกเรื่องงาน มิใช่มาให้ท่านรำลึกความหลังกับองครักษ์เสื้อแพร ในเมื่อฝ่าบาททรงให้พวกท่านอ่านสาส์น ถังเก๋อเหล่าย่อมสมควรตระหนักในเจตนารมณ์ของฝ่าบาทแต่โดยดี"

จบคำก็ยื่นมือหมายคว้าหัวไหล่ถังฟั่น

วั่นทงกลับหามีเจตนาทำร้ายถังฟั่นไม่ เขามิใช่คนโง่ ทราบดีถึงผลลัพธ์หากตนลงมือต่อสมาชิกสภาขุนนาง ทว่าในเมื่อเรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ จำต้องอาศัยจังหวะที่ฝ่ายตนเป็นต่อรีบจัดการเรื่องร่วมกันลงนามถวายฎีกาให้เสร็จสิ้น มิฉะนั้นสิ่งที่ทำมาทั้งหมดในวันนี้ก็จะล้มเหลว

ท่าทีตอบโต้ของถังฟั่นก็ไม่ช้า ขณะอีกฝ่ายยื่นมือออกมาก็ถอยหลังก้าวหนึ่งพลางคว้าสาส์นซึ่งวางอยู่บนโต๊ะฉบับนั้นขึ้นมา

"วั่นทง ท่านกล้าไปยืนยันต่อเบื้องพระพักตร์พร้อมข้าหรือไม่ ฝ่าบาททรงให้ท่านนำสาส์นฉบับนี้มาส่งโดยมีองครักษ์เสื้อแพรกลุ่มใหญ่ติดตามมาขู่เข็ญสมาชิกสภาขุนนางอย่างนั้นหรือ ข้าอยากดูที่ว่าเป็นผู้ใดมอบความอาจหาญโอหังเช่นนี้กับท่าน"

ท่าทีเขากร้าวกระด้าง สีหน้าปราศจากรอยยิ้มที่เคยปรากฏเสมอ กลับเป็นสง่าราศีที่บันดาลให้ผู้คนขวัญสะท้านชนิดหนึ่ง

หลิวเจี้ยนก็แผดเสียงดังก้อง "มิผิด วั่นทง ต่อให้ฝ่าบาทให้ท่านนำสาส์นมาส่ง แต่ไม่มีทางให้ท่านนำคนจำนวนมากเข้ามาแน่ ยังไม่รีบถอยออกไป"

จะว่าเร็วก็ไม่เร็ว จะว่าช้าก็ไม่ช้า หลิวจี๋ฉวยจังหวะที่ทุกคนมิได้สนใจ

ลุกขึ้นคว้าฎีกาที่วางอยู่เบื้องหน้าสวีผู่ฉบับนั้นก่อนฉีกดังแควกขาดเป็นสองส่วน!

พริบตานั้นสายตาทุกคู่ล้วนย้ายจากถังฟั่นมาทางหลิวจี๋ ตะลึงมองฎีกาที่ขาดเป็นสองส่วนในมือเขา

วั่นอันยิ่งโกรธจัด แม้แต่ฉายาของหลิวจี๋ก็โพล่งออกมาแล้ว "หลิวเหมียนฮวา เจ้าอยากตายรึ!"

หลิวจี๋ทำทีไม่รู้ไม่ชี้ "ที่ข้าฉีกมิใช่สาส์นของฝ่าบาทเสียหน่อย เป็นแค่ฎีกาฉบับหนึ่งเท่านั้น ไม่ระวังทำหลุดมือไป เกรงว่าหยวนเวิงต้องเขียนใหม่เสียแล้ว"

จบคำก็เอาฎีกาส่วนที่มีชื่อของตนเองยัดเข้าอกเสื้อ

วั่นอันตื่นตะลึงกับความไร้ยางอายของคนผู้นี้

ครู่ก่อนอีกฝ่ายยังเขียนชื่อตนเองลงไปแท้ๆ สุดท้ายถูกถังฟั่นป่วนปั่นเขาถึงกับตระบัดสัตย์แล้ว!

สำนึกเสียใจนั่นแล้วไปเถอะ ทว่าเป็นถึงขุนนางในสภาขุนนางกลับมีหน้ากระทำเรื่องฉีกทำลายฎีกาต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้

ไม่เพียงวั่นอัน คนอื่นๆ ต่างจ้องมองหลิวจี๋เป็นตาเดียว ตกตะลึงจนตั้งตัวไม่ทัน

มิเสียแรงที่ถูกขนานนามว่าหลิวเหมียนฮวา คนที่สามารถสงบสุขไร้เรื่องราวทั้งที่ถูกบรรดาขุนนางทัดทานยื่นฟ้องหลายปีติดต่อกันย่อมมิใช่คนธรรมดาสามัญเด็ดขาด

ในด้านความหนาของหนังหน้า หากรองราชเลขาธิการหลิวจัดอยู่ในอันดับสอง ทั่วทั้งต้าหมิงเกรงว่าหามีผู้ใดกล้ายกตนขึ้นเป็นอันดับหนึ่งไม่

ฎีกาโดนฉีก วั่นอันตระหนักชัด สถานะเป็นต่อได้ผ่านพ้น

บุคคลเยี่ยงหลิวจี๋ ที่เมื่อครู่ตกหลุมพราง หนึ่งเพราะพวกวั่นอันลงมือก่อน สองเพราะองครักษ์เสื้อแพรสร้างความกดดันอยู่ด้านข้าง เรื่องราวทำนองนี้มีโอกาสเพียงหนึ่งครั้ง เมื่อใดเขาตั้งสติได้ย่อมไม่มีทางกระทำเป็นรอบสอง ยิ่งกว่านั้นหลิวจี๋ฉีกฎีกาขาด นี่คงตั้งใจจะเบี้ยวหนี้แน่นอนแล้ว

ส่วนสวีผู่ ในเมื่อถังฟั่นและหลิวเจี้ยนมาแล้ว เขายิ่งไม่มีทางยอมจำนน

สถานการณ์เป็นต่อที่กลุ่มอำนาจวั่นสร้างขึ้นอย่างยากลำบาก บัดนี้สูญสลายมลายสิ้น

วั่นอันรู้สึกท้อแท้ขึ้นมาฉับพลัน เขากระแทกนั่งบนเก้าอี้ ถึงขั้นไม่อยากเอ่ยวาจาใดๆ แล้ว

วั่นทงก็อยู่ในอารมณ์เดียวกัน เขากำด้ามดาบกระชับแน่น ใคร่จะกระโจนเข้าไปสับหลิวจี๋และถังฟั่นเป็นแปดท่อนสิบท่อน

แต่สติบอกเขาว่าไม่อาจกระทำเช่นนั้น เขาจึงข่มกลั้นอย่างยากเย็นเหลือเกิน กล้ามเนื้อใบหน้ากระตุกแล้วกระตุกอีก สุดท้ายได้แต่แค่นเสียงออกจมูกแรงๆ หมุนตัวผละจากไป

หัวหน้าขบวนจากจร คนที่เขาพามาย่อมถลันตามติด

"ช้าก่อน!" ถังฟั่นกล่าว "ผู้บัญชาการวั่นหลงลืมเรื่องใดหรือไม่"

วั่นทงที่เพลิงโทสะอัดแน่นเจียนระเบิด พอฟังคำนี้ก็หมุนตัวกลับมาเค้นเสียงคำราม "ข้าลืมอันใด"

นานปีที่ผ่านมา คนในราชสำนักล้วนเห็นพ้องต้องกันว่าตราบใดวั่นกุ้ยเฟยยังอยู่ กลุ่มอำนาจวั่นย่อมไม่มีวันล้ม ในฐานะศูนย์กลางของกลุ่มอำนาจวั่นและน้องชายร่วมอุทรของวั่นกุ้ยเฟย ไม่ว่าวั่นทงก่อความผิดมหันต์ปานใด ขอเพียงมิใช่ปรารถนาครอบครองแผ่นดินต้าหมิง วางอุบายก่อกบฏ จักรพรรดิล้วนไม่ทำอันใดต่อเขา ส่วนพวกที่เป็นปรปักษ์กับเขาโดยปกติมักไม่มีจุดจบที่ดี

ดังนั้นทุกคนเผชิญหน้ากลุ่มอำนาจวั่น ถ้าไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามก็ต้องหลีกลี้ให้ห่าง ไม่ตอแยได้จงอย่าตอแย เฉกเช่นในวันนี้ มาตรว่ากลุ่มอำนาจวั่นพลิกชนะเป็นแพ้ พลาดท่าในก้าวสุดท้าย แต่วั่นทงยังคงเป็นวั่นทงผู้หยิ่งผยองคนนั้น มิใช่ผู้ใดจะสามารถตอแยได้

สามารถน้อมส่งเทพโรคระบาดจากไป ทุกคนจึงเบิกบานยิ่ง กลับคิดไม่ถึงว่าถังฟั่นยังเป็นฝ่ายไปตอแยเทพโรคระบาด

สวีผู่กังวลใจอยู่บ้าง อ้าปากหมายช่วยไกล่เกลี่ยแทนถังฟั่น เลี่ยงมิให้

อีกฝ่ายล่วงเกินวั่นทงเกินควร แต่เมื่อเขาเห็นหลิวเจี้ยนก็มองวั่นทงด้วยสีหน้าโกรธขึ้งจึงได้แต่กลืนคำพูดในปากกลับลงไป ลอบหัวเราะขื่นคำหนึ่ง รู้สึกตนเองช่างรังแกง่ายดายเกินไป มิน่าวันนี้ถังฟั่นและหลิวเจี้ยนล้วนถูกสกัดอยู่ด้านนอก มีเพียงตนที่อีกฝ่ายปล่อยให้เข้ามา หากเมื่อครู่ตนถูกบีบจนยอมลงชื่อ กลับไม่มีหนังหน้าหนาอย่างหลิวจี๋ไปสำนึกเสียใจ ถึงเวลานั้นคงเป็นตนเองขุดหลุมฝังตนเองจริงๆ แล้ว

ครุ่นคิดถึงตรงนี้ เขาตระหนักว่าการกระทำของถังฟั่นจึงถือว่าถูกต้อง

เป็นถึงมหาเสนาบดีกลับถูกผู้อื่นย่ำยีถึงศีรษะ หากยังไม่กู้หน้ากลับคืน รังแต่ทำให้ผู้คนรู้สึกอ่อนแอไร้สามารถ ยังจะเป็นผู้นำเหล่าขุนนางได้อย่างไร

ถังฟั่นชูสาส์นฉบับนั้น กล่าวเสียงเย็นชา "ล่วงล้ำหอเหวินยวนโดยพลการตามหลักสมควรรับโทษโบย หนำซ้ำยังนำขบวนองครักษ์เสื้อแพรบุกเข้ามา หากสภาขุนนางปล่อยให้ผู้ใดเข้าออกตามใจ กฎข้อบังคับที่จักรพรรดิหงอู่ทรงบัญญัติขึ้นจะมีไว้เพื่ออันใด กฎระเบียบแห่งราชสำนักจะมีไว้เพื่ออันใด"

วั่นทงจ้องหน้าถังฟั่นเขม็ง สองตาสาดประกายเข่นฆ่าร้อนแรง

พริบตานั้นทุกคนล้วนไม่สงสัยสักนิด หากเป็นไปได้คะเนว่าเขาคงสับถังฟั่นให้ตัวขาดไปแล้ว

หลิวเจี้ยนถึงกับสืบเท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าว หมายใจว่าหากเกิดเหตุกะทันหันจะเข้าไปสกัดยับยั้ง

ทว่าวั่นทงยังคงมิได้ลงมือ เขาแม้รูปลักษณ์ไม่บรรเจิด ทั้งพึ่งพิงพี่สาวจึงมีฐานะตำแหน่งในวันนี้ แต่หาใช่เจ้างั่งที่ไร้สมอง

"เช่นนั้นเจ้าต้องการอย่างไร" เขาขุ่นแค้นจนแค่นหัวเราะ

ถังฟั่นเอ่ยชืดๆ "ไปยืนยันต่อเบื้องพระพักตร์พร้อมข้า หรือขอขมาขุนนางทุกท่านในที่นี้ ท่านเลือกเอง"

วั่นทงเน้นเสียงทีละคำ "ถังเก๋อเหล่า ท่านจะเป็นปฏิปักษ์กับข้าให้ได้ใช่หรือไม่"

ถังฟั่นสั่นหน้า "อยู่ดีๆ ไยข้าต้องเป็นปฏิปักษ์กับท่าน ดังคำ 'อยู่ในตำแหน่งใด ยุ่งเกี่ยวกิจการนั้น' ข้าล้วนกระทำเพื่อปกป้องเกียรติยศของ

ราชสำนักและสภาขุนนางเท่านั้น หากเรื่องในวันนี้แพร่งพรายออกไปภายภาคหน้าทุกคนเอาเยี่ยงอย่าง ผู้บัญชาการวั่นสมควรมีโทษสถานใด"

วั่นทงหมดวาจาโต้แย้ง เพราะทุกคำของถังฟั่นแทงถูกจุดอ่อนของเขา

เรื่องนี้ตั้งแต่แรกก็เป็นแผนการที่กลุ่มอำนาจวั่นวางไว้อย่างดี เริ่มจากอาศัยปรากฏการณ์ดวงดาวมาสร้างสถานการณ์ ต่อมาให้จี้เสี่ยวและหลี่จือเสิ่งกราบทูลเป็นนัยให้จักรพรรดิปลดรัชทายาท จากนั้นวั่นทงค่อยเสนอความเห็นให้สภาขุนนางเป็นฝ่ายออกหน้าในเรื่องนี้ และเพื่อลดคำครหาที่เกิดจากการปลดรัชทายาท จักรพรรดิย่อมทรงรับปากแน่นอน เมื่อวั่นทงได้รับความเห็นชอบจากจักรพรรดิก็จะนำสาส์นฉบับนั้นมา ทว่าเพื่อกดดันให้สมาชิกสภาขุนนางที่มิใช่กลุ่มอำนาจวั่นยินยอมลงชื่อ เขาจึงนำองครักษ์เสื้อแพรมาด้วยกลุ่มหนึ่ง

และถังฟั่นก็จับจุดนี้ไม่ยอมปล่อย ถึงเวลานั้นต่อให้บานปลายถึงเบื้องพระพักตร์ก็เป็นวั่นทงที่ขาดทุน

ภายในห้องประชุมเงียบกริบ สายตาทุกคู่ล้วนหยุดอยู่ที่พวกเขาสองคน โดยเฉพาะวั่นทง

ฝ่ายหลังจ้องมองถังฟั่นด้วยดวงตาวาวโรจน์ราวกับจะขุดเจาะบนตัวเขากระนั้น จนใจที่ถังฟั่นกลับคล้ายไม่สะทกสะท้าน ในด้านบุคลิกราศียังเหนือกว่าทุกประการ นี่ชวนให้วั่นทงบังเกิดความรู้สึกหมดแรงเหมือนชกใส่ดอกฝ้ายก็มิปาน

สภาวะชะงักงันนานเนิ่น ในที่สุดวั่นทงได้แต่เปิดปาก "ผู้น้อยสำนึกผิด ทุกท่านโปรดอภัย"

ท่าทีสำนึกผิดของเขาไม่ต่างจากทวงหนี้สักกี่มากน้อย ทว่าสามารถบีบให้วั่นทงก้มศีรษะ นี่ถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

พริบตานั้นทุกผู้คนล้วนมีความรู้สึกวิเศษชนิดหนึ่งเอ่อท้นขึ้นมา

มิใช่เพราะวั่นทง แต่เพราะถังฟั่น

พึงทราบว่าในสภาขุนนาง ยกตำแหน่งบัณฑิตหรือความสามารถของคนใดคนหนึ่งออกมาก็ล้วนสูงกว่าถังฟั่น แต่ช่วงเวลาอันคับขันนี้กลับพึ่งพาเขามาปกป้องศักดิ์ศรีของสภาขุนนาง

วั่นทงพูดจบก็ไป เพียงแต่ก่อนไปกลับจ้องถังฟั่นอย่างเคียดแค้นแวบหนึ่ง แววตาเปี่ยมด้วยความพยาบาท เพียงพอให้ผู้คนสะท้านทรวง

ครานี้ถังฟั่นมิได้ร้องเรียกเขาอีก ปล่อยให้องครักษ์เสื้อแพรทั้งหมดผละจากไป จากนั้นค่อยร่วมกับหลิวเจี้ยนกล่าวขออภัยต่อราชเลขาธิการเนื่องเพราะมาสาย

จิตใจของทุกคนล้วนหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเมื่อครู่ ไหนเลยมีใครใส่ใจว่าถังฟั่นและหลิวเจี้ยนมาสายหรือไม่

ความจริงวั่นอันสมควรเคืองแค้นหลิวเจี้ยนและถังฟั่นที่ทำลายแผนของกลุ่มอำนาจวั่น แต่บัดนี้กล่าวมากความยังมีความหมายอันใด โอกาสงามผันพลิกในพริบตา คลาดแล้วก็แล้วไป

การเปลี่ยนแปลงมโหฬารซึ่งเดิมทีสามารถปลุกปั่นคลื่นยักษ์จึงถูกขจัดปัดเป่าไปเช่นนี้เอง รอกระทั่งขุนนางคนอื่นๆ ล่วงรู้ว่าเช้าวันนี้สภาขุนนางเกิดเรื่องอันใดขึ้น คลื่นลมก็จางหายหมดแล้ว

คนโดยมากล้วนรู้สึกว่าเรื่องราวจะไม่จบลงเท่านี้ อดร้อนอกร้อนใจมิได้ เสียงวิพากษ์วิจารณ์เซ็งแซ่ทั่วราชสำนักราวกับฝนกำลังตั้งเค้า

ทว่าถังเก๋อเหล่าที่อยู่กลางกระแสน้ำวน หลังกลับจากวังหลวงยังแวะเยี่ยมหลานชายที่บ้านพี่สาวอย่างปลอดโปร่ง ตรวจดูการบ้านของเขา ทั้งอยู่กินข้าวที่บ้านสกุลถัง จนกระทั่งสุยโจวที่เพิ่งเลิกงานรุดมาหาจึงค่อยล่ำลาถังอวี๋แม่ลูกและอาตงออกมา

เผชิญรอยยิ้มคลุมเครือของพี่สาวและอาตง ถังฟั่นปล่อยให้พวกนางยิ้มล้อด้วยความอ่อนใจ ถังอวี๋และอาตงยังไม่ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในเช้าวันนี้ และไม่ทราบว่าตอนนี้เขาภายนอกผ่อนคลายภายในตึงเครียด หากล่วงรู้เข้าเกรงว่าคงไม่รู้สึกว่าสุยโจวเพียงแค่มารับถังฟั่นตามปกติเท่านั้น

ถังฟั่นไม่อยากให้ญาติพี่น้องเป็นกังวล เวลานี้เท่ากับเขาแตกหักกับกลุ่มอำนาจวั่นสิ้นเชิง เรื่องเมื่อเช้าแม้จะดูน่าเกรงขาม กระทั่งวั่นทงยังต้องก้มหัวให้เขา หากความจริงกลุ่มอำนาจวั่นเกลียดเขาเข้ากระดูก ย่อมไม่เลิกราเพียงเท่านี้แน่

สงครามครั้งถัดไปกำลังอยู่ในระหว่างหมักบ่มแล้ว

หลังวั่นทงออกจากสภาขุนนาง การประชุมสภาขุนนางก็มิอาจดำเนินต่อไป ถังฟั่น หลิวเจี้ยน และคนอื่นๆ จึงนำสาส์นฉบับนั้นเข้าวังเพื่อกล่าวโทษวั่นทงต่อเบื้องพระพักตร์

เพราะวั่นทงกระทำไม่เหมาะสมจริง ไม่ต้องพูดถึงเรื่องปลดรัชทายาท ลำพังแค่นำขบวนองครักษ์เสื้อแพรบุกรุกหอเหวินยวนก็ตกเป็นเป้าโจมตีของผู้อื่นโดยง่ายแล้ว จักรพรรดิมิได้แก้ต่างแทนวั่นทง ตรงข้ามกลับหันมาปลอบสมาชิกสภาขุนนางหลายคนนั้น รวมทั้งตำหนิวั่นทงยกหนึ่ง เรื่องสาส์นฉบับนั้นก็เป็นอันจบไป

เกิดเรื่องราวเช่นนี้ สุยโจวย่อมมิได้อยู่ว่างเช่นกัน

องครักษ์เสื้อแพรในเวลานี้มิได้อยู่ในความควบคุมของเขาทั้งหมด มีกำลังคนจำนวนหนึ่งยังคงภักดีต่อวั่นทง เท่ากับตอนนี้สุยโจวและวั่นทงต่างมีอำนาจในองครักษ์เสื้อแพรคนละกึ่งหนึ่ง สุยโจวครองความได้เปรียบเล็กน้อย

แต่อย่างไรองครักษ์เสื้อแพรก็มิใช่สุยโจวผูกขาดแต่ผู้เดียว เพราะวั่นทงต่างหากคือผู้บัญชาการตัวจริง ดังนั้นเมื่อเช้าเขาถึงโยกย้ายกองกำลังเข้าวังได้

หลังจักรพรรดิทรงติติงวั่นทง สุยโจวถือโอกาสนี้จัดระเบียบภายในขององครักษ์เสื้อแพรยกหนึ่ง นี่ก็คือสาเหตุที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าถังฟั่นด้วยสีหน้าอิดโรยอย่างเห็นได้ชัด

"ท่านยังไม่ได้กินข้าวกระมัง" ถังฟั่นรับโคมไฟในมือเขาไป

"ข้าไม่หิว" สุยโจวสั่นศีรษะ

ถังฟั่นยิ้มกล่าว "ไม่หิวก็ต้องกิน ร้านเกี๊ยวน้ำตรงฝั่งเหนือไม่ได้ไปตั้งนานแล้ว ไปเถอะ ข้าก็อยากกินสักชาม"

"เจ้ามิใช่เพิ่งกินอิ่มหรือ"

ถังฟั่นโดนอีกฝ่ายรู้ทัน กลับหน้าไม่แดงใจไม่สั่นเมื่อกล่าวว่า "ความจริงเมื่อครู่ยังกินไม่อิ่ม ข้ายังกินขนมเปี๊ยะไส้ต้นหอมได้อีก"

"..."

แผงขายเกี๊ยวน้ำตรงฝั่งเหนือร้านนั้นยังเปิดอยู่ แต่เพราะฟ้าเริ่มมืด ลูกค้าจึงบางตา ถังฟั่นไม่ได้มาที่นี่นานแล้วทว่าเจ้าของแผงยังคงจดจำเขาได้ กระวีกระวาดเข้ามาทักทายทั้งสองพลางถาม "ใต้เท้า สหายหน้าขาวไร้หนวดเคราของท่านคนนั้นคล้ายไม่ได้มานานแล้วเช่นกัน"

ถังฟั่นยิ้มกล่าว "ท่านยังจำเขาได้หรือ"

เจ้าของแผงยิ้มร่า "ย่อมจำได้แน่นอน คราวก่อนเขายังชกต่อยกับพวกสำนักบูรพาในร้านข้าน้อย ท่าทางน่าเกรงขามมาก อยากลืมก็คงยาก! สำนักบูรพาวางตัวเขื่องโขมาตลอด เขาต่อยตีคราวนั้นช่างสะใจผู้คนจริงๆ"

ถังฟั่นกล่าว "เวลานี้สำนักบูรพาเปลี่ยนเจ้านายคนใหม่แล้ว พฤติการณ์สงบเสงี่ยมขึ้นมาก ไม่เขื่องโขแล้ว"

เจ้าของแผงฉงนใจ "เช่นนั้นหรือ มิน่าไม่เห็นคนของพวกเขานานแล้ว" เขาตบหน้าผากทีหนึ่ง "ดูข้าสิ พอพูดขึ้นมาก็พล่ามไม่หยุด สองท่านจะรับอะไรดี ข้าน้อยจะไปทำให้เดี๋ยวนี้"

ถังฟั่นกล่าว "เอาเกี๊ยวน้ำสองชาม ขนมเปี๊ยะไส้ต้นหอมหนึ่งชิ้น"

สุยโจวแย้งขึ้น "หนึ่งชาม"

"...เช่นนั้นหนึ่งชามครึ่ง"

"หนึ่งชาม"

เจ้าของแผงได้แต่มองพวกเขาสลับไปมา

สุดท้ายถังฟั่นสู้ไม่ได้ "หนึ่งชามก็หนึ่งชาม ตามใจเขา แต่ข้าเอาขนมเปี๊ยะสองชิ้น"

เพียงได้ยินเจ้าของแผงกล่าวกลั้วหัวเราะ "ต้องขออภัยจริงๆ ใต้เท้าถัง ขนมเปี๊ยะไส้ต้นหอมขายหมดแล้ว"

"..."

สุยโจวเห็นเขาทำท่าหมดอาลัยตายอยาก จึงผุดยิ้มในแววตาเมื่อตบมือ ถังฟั่นเบาๆ "อาหารค่ำไม่ควรกินมากเกินไป อีกเดี๋ยวข้าแบ่งเกี๊ยวในชามข้าให้เจ้าตัวหนึ่ง"

ถังเก๋อเหล่าสำแดงวิชาต่อรองราคาอย่างเต็มที่ "สองตัว"

สุยโจวไม่สนเขาแล้ว

เจ้าของแผงยกน้ำชามาให้สองถ้วย "ท่านทั้งสองดื่มชาก่อน เกี๊ยวลงหม้อแล้ว ไม่ช้าก็เสร็จ"

น้ำชาใช้ใบชาธรรมดาย่อมมิอาจเทียบกับที่พวกเขาดื่มในยามปกติ แต่สุยโจวกลับมิได้ใส่ใจ ยกขึ้นจิบคำหนึ่ง ขณะเขาวิ่งวุ่นอยู่ด้านนอก สภาพแวดล้อมที่เลวร้ายกว่านี้ก็เคยประสบมาแล้ว ยิ่งมิต้องพูดถึงน้ำชาชั้นต่ำถ้วยหนึ่ง

"ไหวเอินอาจต้องไปหนานจิงแล้ว" สุยโจวเอ่ยขึ้น

ถังฟั่นผงะวูบ มือที่ยื่นไปหยิบถ้วยชาพลอยชะงักค้าง "เกิดอะไรขึ้น"

"เขาทูลทัดทานฝ่าบาทว่าอย่าได้งมงายในคำพยากรณ์ ทั้งยังช่วยพูดแทนรัชทายาท ฝ่าบาทพิโรธก็เลยส่งเขาไปเป็นซือเซียงที่สุสานกษัตริย์"

ซือเซียงก็คือหนึ่งในตำแหน่งของการเฝ้าสุสานกษัตริย์ ทุกวันมีหน้าที่จุดธูปหน้าป้ายพระวิญญาณ

ขันทีสำนักตรวจฎีกาผู้ยิ่งใหญ่ถูกส่งไปเฝ้าสุสานที่หนานจิง ฐานะช่างแตกต่างราวฟ้ากับเหว

สำคัญกว่านั้นคือทุกผู้คนล้วนทราบ ไหวเอินปกป้องรัชทายาทยิ่งชีพ ครั้งนี้ย่อมส่งผลกระทบอย่างหนักหน่วงต่อขุมกำลังของกลุ่มรัชทายาท

นอกจากไหวเอิน ยังมีผู้ใดกล้าแก้ต่างให้รัชทายาทอีก

ถังฟั่นมุ่นคิ้ว "แล้ววังจื๋อเล่า เขาไม่เป็นไรกระมัง"

สุยโจวส่ายหน้า "ตอนนี้ยังไม่มีอะไร แต่สถานการณ์ไม่สู้ดีนัก เจ้าต้องเพิ่มความระมัดระวัง"

ถังฟั่นผงกศีรษะ "เข้าใจแล้ว ท่านก็เช่นกัน"

ระหว่างสนทนา เกี๊ยวน้ำร้อนๆ ก็ถูกยกออกมา สีหน้าถังฟั่นจากเคร่งเครียดเปลี่ยนเป็นน้ำลายแทบไหลในพริบตา เขามองสุยโจวก้มหน้าตักน้ำแกงตาปริบๆ ประกายตาร้อนแรงจนผู้คนไม่อาจทนดู

สุยโจวจำต้องส่งช้อนที่บรรจุเกี๊ยวตัวหนึ่งส่งถึงริมฝีปากเขา

ใต้เท้าถังยังตั้งแง่ "ท่านวางไว้ เดี๋ยวข้ากินเอง"

สุยโจววกซ้อนกลับมา ทำท่าจะส่งเข้าปากตนเอง

ครานี้ถังฟั่นไม่คำนึงแล้วว่ารอบข้างมีคนมองหรือไม่ คว้าข้อมืออีกฝ่ายแล้วหันช้อนมาทางตนเอง ในที่สุดเกี๊ยวที่ชุ่มน้ำตัวนั้นก็ถูกส่งเข้าปาก

ความหอมหวานของน้ำแกงในเกี๊ยวอบอวลไม่คลาย ใต้เท้าถังค่อยพึงอกพึงใจ ก่อนออดอ้อนสุยโจว "ขออีกตัวหนึ่งเถอะ"

ฝ่ายหลังคร้านจะใส่ใจจึงก้มหน้าเริ่มกิน

จักรพรรดิไม่ได้ผ่อนคลายสบายอารมณ์เฉกเช่นถังฟั่น ในยามนี้พระอารมณ์กลับไม่ดีเอามากๆ

พระองค์เพิ่งหลับได้ตื่นหนึ่ง ซ้ำยังฝันร้าย

ภาพในความฝันติดตรึงยากลืมเลือน ส่งให้จักรพรรดิที่พระวรกายอ่อนแอไม่คำนึงถึงอากาศหนาวเย็น เสด็จออกจากตำหนักบรรทมซึ่งตกแต่งด้วยเตียงตั่งอันอุ่นสบาย เลียบบันไดศิลาหยกขาวลงมา ก้าวพระบาทไปบนทางเดินที่ทอดยาวอย่างไร้จุดหมาย

ตำหนักราชวังที่ตระหง่านง้ำในยามกลางวันล้วนแปรเปลี่ยนเป็นอสุรกายยักษ์สีดำที่สูงต่ำลดหลั่น อาศัยแสงสีราตรีคลี่คลุม ซุกซ่อนอยู่ในความมืดมิด

ราชวังที่ใหญ่โตมโหฬาร หากทุกมุมล้วนจุดเทียน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าค่าใช้จ่ายจะมหาศาลปานใด เพื่อเป็นการประหยัด ชาววังทั้งหลายจำต้องลดจำนวนเทียนไข มองไปลิบๆ เห็นแสงไฟประปรายตามตำหนัก ส่งให้บรรยากาศทวีความลี้ลับน่ากลัว

ไหวเอินไม่อยู่ ไม่มีผู้ใดกล้าขึ้นหน้าตักเตือน ขันทีหลายคนได้แต่ติดตามจักรพรรดิทรงดำเนินเปะปะไปทั่ว คนที่สายตาแหลมคมรีบบ่ายหน้าไปรายงานวั่นกุ้ยเฟย

พฤติการณ์ของจักรพรรดิผิดวิสัยมาก ทว่าตั้งแต่เขางมงายในศาสตร์แห่งเทพเซียนเป็นต้นมา อาการผิดปกติเช่นนี้กลับมิใช่ครั้งแรก

"ฝ่าบาท..." เห็นพระองค์ยิ่งทรงดำเนินยิ่งไกล ขันทีอดเปิดปากทักท้วง

ด้วยความขลาดกลัวมิได้ กลับถูกจักรพรรดิหันมาอุดคำพูดไว้

แววพระเนตรของอีกฝ่ายดุดันยิ่ง ไม่คล้ายคนที่กำลังตกอยู่ในอาการประชวรสักนิด

"เงียบ!" จักรพรรดิเอ็ด "เราเหมือนได้ยินมีใครร้องเรียกเรา..."

ไหนเลยจะมีใครกล้าขานพระนามของจักรพรรดิ และไหนเลยจะมีใครร้องเรียกจักรพรรดิกลางดึกกลางดื่นเช่นนี้

ขันทีตกใจสะดุ้ง ไม่กล้าส่งเสียงอีก

กลับเห็นจักรพรรดิเลาะเลี้ยวซ้ายขวา ไม่ทราบเดินไกลเท่าใดแล้ว ขันทีพลันได้ยินเหมือนเสียงคนกระซิบกระซาบกันอยู่ตรงหัวเลี้ยวข้างหน้า

เขาผ่อนฝีเท้าเบาลง กลั้นลมหายใจ รอกระทั่งได้ยินเนื้อหาของบทสนทนานั้นชัดเจนก็พลันอดหน้าเปลี่ยนสีมิได้

วังหลวงยามรัตติกาลเงียบสงัด อย่าว่าแต่เสียงแมลงเสียงนกกา กระทั่งเสียงฝีเท้าที่แว่วมาลิบๆ ก็น่าจะทำให้ผู้คนได้ยินมาแต่ไกลเพราะเสียงสะท้อนอันก้องกังวาน

ทว่าค่ำคืนนี้หิมะตก เหนือพสุธาทับถมด้วยหิมะขาวชั้นหนึ่ง แสงเทียนริบหรี่อาศัยเงาสะท้อนของพื้นหิมะสามารถส่องสว่างโดยรอบเป็นบริเวณที่ไม่เล็กผืนหนึ่ง รองเท้าผ้าไหมสีดำย่ำเหยียบลงไปไร้ซึ่งสรรพเสียง ลมหนาวโชยเอาเสียงพูดคุยข้างหน้าเข้าสู่พระกรรณของจักรพรรดิเป็นระลอก

"รัชทายาทดวงแข็งเหลือเกิน ได้ยินว่าตอนประสูติเกิดภาวะครรภ์เป็นพิษ สุดท้ายยังรอดมาได้..."

"นี่นับเป็นอันใด เจ้าไม่รู้ ปีที่เขาได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาท พระมารดาก็สิ้น..."

"พระมารดา?"

"ก็คือจี้เฟย"

"หา! ดวงพิฆาตกระทั่งพระมารดา...หรือครานี้ฝ่าบาทจะทรงปลดรัชทายาทจริงๆ?"

"ตอนนี้ก็พูดกันมิใช่หรือว่าที่ดวงดาวเคลื่อนอย่างวิปริตหลายครั้งนั้น

ความจริงล้วนเกี่ยวข้องกับรัชทายาท"

"ชู่..."

"กลัวอันใด เวลานี้ข้างนอกลือกันทั่ว มิใช่พวกเราพูดก่อน ใครๆ ก็พูดเช่นนี้กันทั้งนั้น เจ้าคิดดู ทุกวันนี้ฝ่าบาทพระวรกายอ่อนแอจะเกี่ยวกับรัชทายาทหรือไม่ เพราะดวงแข็ง พิฆาตพระมารดาแล้วยังจะ..."

สดับถึงตรงนี้ ขันทีที่ติดตามด้านหลังจักรพรรดิพลันหน้าแปรสี ทำท่าจะเข้าไปยับยั้งพวกเขามิให้กล่าววาจาสามหาวอีก

แต่เขาเพิ่งถลันออกไปไม่กี่ก้าว ท่อนแขนก็ถูกรั้ง

ขันทีเหลียวหน้ามอง พบว่าจักรพรรดิทรงฉุดเขาไว้

ไม่แค่เท่านั้น พระองค์ยังใช้สายพระเนตรดุดันยับยั้งเขาไม่ให้เปล่งเสียง

ขันทีตื่นผวา ไม่รู้ว่าจักรพรรดิทรงครุ่นคิดอันใด แต่เขาตระหนักดีว่าบทสนทนาที่เขาได้ยินในคืนนี้เดิมไม่สมควรให้ตนเองได้ยิน มาตรว่าได้ยินแล้วก็ต้องลืมให้สิ้น

หากเป็นยามปกติ สองคนข้างหน้านั่นถูกจับได้ย่อมไม่พ้นโดนโบยจนตาย

ทว่าเวลานี้จักรพรรดิกลับมิได้รับสั่งอันใด เพียงยืนฟังอยู่ตรงนั้นเงียบๆ ครู่หนึ่ง

จนกระทั่งสองคนนั้นเริ่มเปลี่ยนหัวข้อสนทนา พระองค์ค่อยหมุนกายสืบพระบาทกลับทางเดิม มิได้ไปสืบสาวเอาความสองคนนั้น

เขารีบตามติดด้านหลัง จังหวะก้าวของจักรพรรดิฉับไวเกินคาด แทบไม่เหมือนคนที่กำลังป่วยไข้

"ฝ่าบาท..." ขันทีอดส่งเสียงมิได้

แต่จักรพรรดิคล้ายไม่ได้ยิน ทรงสาวพระบาทเร็วขึ้นทุกที

กระทั่งเสด็จถึงเชิงบันไดของตำหนักเฉียนชิง พระองค์ค่อยหยุดลง

เหนือบันไดมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ ทอดมองพระองค์มาแต่ไกล

ขณะที่เห็นอีกฝ่าย สีพระพักตร์จักรพรรดิพลันผ่อนคลายลง ถึงขนาดเผยแววอ่อนโยนที่ไม่เคยปรากฏแม้กระทั่งในยามอยู่ต่อหน้าพระมารดา

ออกมา

พระองค์ทรงก้าวยาวๆ ขึ้นบันได ทำเอาขันทีด้านหลังตกใจถลันตามไปด้วยเกรงจักรพรรดิจะทรงเหยียบพลาดจนล้มกลิ้งลงมา หากก็ไม่กล้ายื่นมือประคอง

เคราะห์ดีที่เรื่องลักษณะนี้มิได้เกิดขึ้น คนที่รอรับพระองค์ยืนอยู่หน้าประตูตำหนัก ยื่นสองมือมาทางจักรพรรดิ จับพระหัตถ์ของอีกฝ่ายไว้มั่น

"ไยฝ่าบาทออกมาเดินเล่นกลางดึก ทั้งยังไม่สวมฉลองพระองค์ให้มากหน่อย เกิดอาการทรุดหนักกว่าเดิมจะทำอย่างไร" คนผู้นั้นปั้นหน้าขรึม น้ำเสียงที่นางใช้กล่าวต่อจักรพรรดิติดกระด้างอยู่บ้าง แต่จักรพรรดิไม่ใส่พระทัย กลับแย้มพระสรวลเชิงอาวรณ์ออกมา

"พี่สาววั่น คืนนี้ท่านมานอนเป็นเพื่อนเราเถอะ ไม่มีท่าน กลางคืนเรานอนไม่หลับ" บุรุษวัยสี่สิบยังเจือน้ำเสียงออดอ้อน หากคำพูดเหล่านี้ออกจากพระโอษฐ์ผู้อื่นที่มิใช่จักรพรรดิจะยิ่งชวนให้ผู้คนขนลุกปานใด

ทว่าอีกฝ่ายเหมือนเคยชินกับวาจาเช่นนี้แล้วจึงมิได้มีท่าทีอ่อนลง ยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง "ฝ่ายในมีสาวงามนับไม่ถ้วน ขอเพียงท่านยินดีทุกค่ำคืนล้วนมีคนใหม่เคียงข้าง ไหนเลยยังต้องการยายแก่เยี่ยงหม่อมฉัน"

จักรพรรดิแย้มพระสรวล "พี่สาววั่นไม่แก่ ในใจเรา พี่สาววั่นไม่มีวันแก่ตลอดกาล"

ทั้งสองจูงมือกัน เดินคลอเคลียเข้าสู่ตำหนักบรรทมซึ่งอยู่หลังตำหนักเฉียนชิง

ขันทีแอบปาดเหงื่ออยู่ด้านหลังเงียบๆ เพ่งมองสตรีร่างสูงใหญ่ที่จูงพระหัตถ์จักรพรรดิ ในใจรู้สึกยำเกรงอย่างประหลาด

สตรีนางนี้ไม่นับว่าสะสวย ยามคลุกคลีกับจักรพรรดิไม่จำเป็นต้องออเซาะอย่างระมัดระวังเฉกเช่นสนมนางในคนอื่นๆ แต่ใคร่ยิ้มก็ยิ้ม ใคร่โกรธก็โกรธ ยามมีโทสะขึ้นมาถึงกับแผดด่าไม่ยั้ง ทั้งไม่ไว้หน้าจักรพรรดิแม้แต่น้อย

ทว่าจักรพรรดิกลับชมชอบนาง แม้จะประสูติพระโอรสพระธิดาติดต่อกันหลายองค์ ฝ่ายในยังคงไม่มีผู้ใดสามารถช่วงชิงตำแหน่งของนางได้

เพราะสตรีนางนี้ยังแก่กว่าพระพันปีหนึ่งปี ส่งผลให้พระพันปีเป็นตาย อย่างไรก็ไม่ยอมให้นางขึ้นเป็นพระอัครมเหสีเด็ดขาด แต่นอกจากฐานะนี้แล้ว ทุกสิ่งในชีวิตนางล้วนล้ำเลิศกว่าพระอัครมเหสีองค์ปัจจุบัน ภายใต้การสนับสนุนของจักรพรรดิ ในวังนอกวังหามีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงจุดนี้ได้

แม้ไม่สวยสะคราญอ่อนเยาว์ ทว่าในพระทัยจักรพรรดิแล้วนางยังคงครองความเป็นหนึ่งไม่มีสองตลอดกาล

คิดโยงไปถึงภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ที่จักรพรรดิทรงสดับฟังคำพูดเหลวไหลโดยไม่มีท่าทีใดๆ ขันทีพลันสะดุดกึกในใจ อดครุ่นคิดมิได้ว่าหรือครานี้รัชทายาทจะโดนปลดแน่แล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622962.html